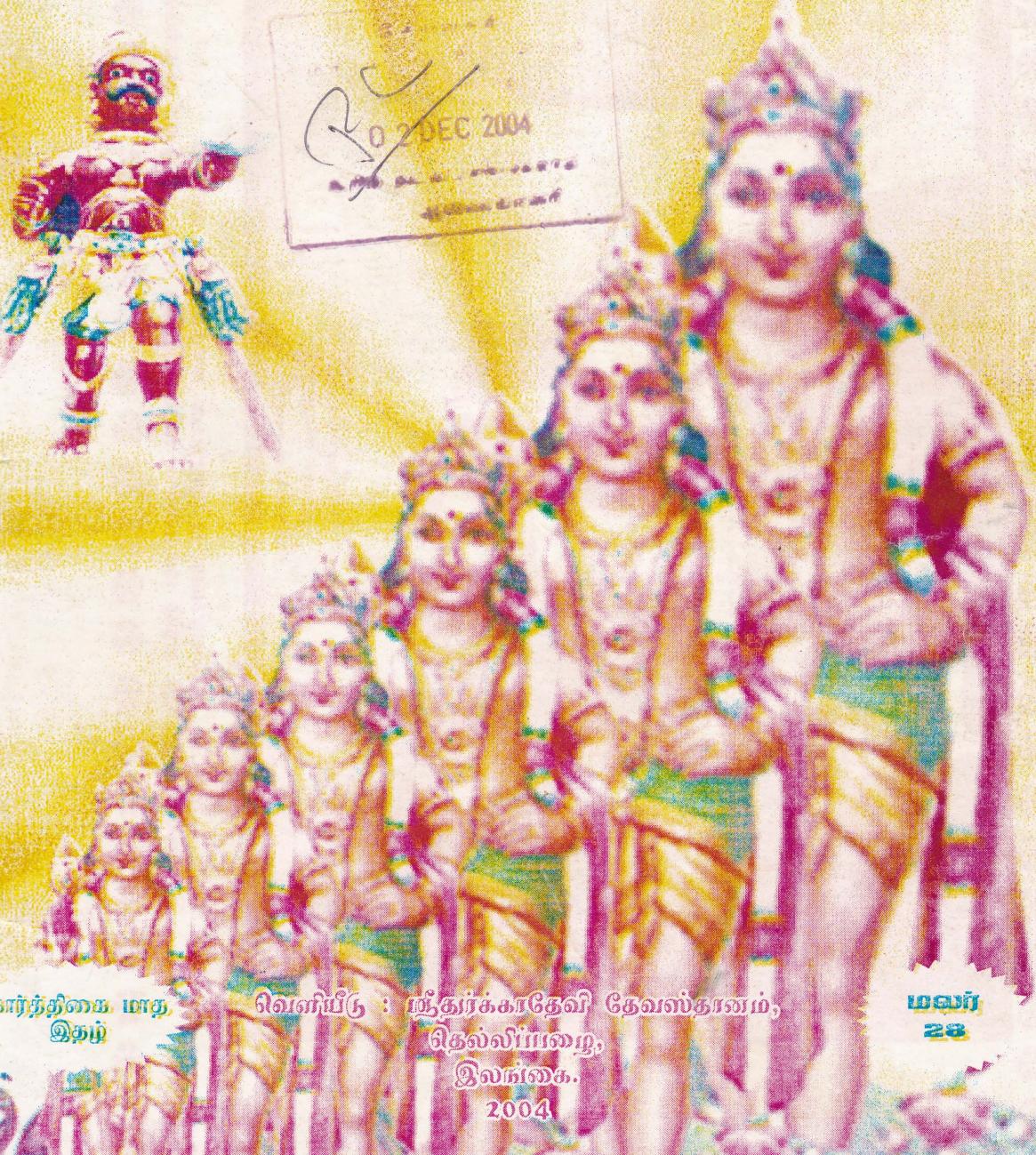


சிவமயம்

16/12

அநுவர் ஓவர்



கார்த்திகை மாத
இதற்

வெளியிழு : ஷ்குரக்காடேவி தேவஸ்தானம்,
விதல்லப்பழை,
இலங்கை.
2004.

மலர்
28



அமையக்கா புளொரிடா மாநிலத்தில் வாழும் இலங்கை இந்தியத் தமிழ் மக்களால் கட்டப்பவேற்ற சூர வீத்து திருக்கோவல்

DEC 2004

கலைாந்தி சனத் நுச்சக் குழுமம்

கலைப்பாணம்



அஞ்சில் ஒவி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்:

செனு சொற்செலவர்

திரு. ஆறு. திருமுருகன் அவர்கள்

உதவி ஆசிரியர்:

சௌவந்திரு கா. சிவபாலன் அவர்கள்

2004 தாரண வருடம் கார்த்திகை மாதம்

வெளியீடு: ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை, இலங்கை.

மலர் 28

பள்ளிச் சுலங்களைப் பாதுகாப்பிடோம்!

சைவம் நிலைபெற சைவப் பண்பாட்டுடன் கூடிய பாடசாலைகளை உருவாக்குதலே உத்தமம் எனக்கருதியவர் நாவலர் பெருமான். அவரது முயற்சி வீண் போவில்லை. நாவலர் பெருமான் கோவில்களை புனரமையுங்கள் என விருத்த வேண்டுதலுடன் சைவப் பாடசாலைகளை ஊரெல்லாம் அமைத்து கல்வியோடு கடவுள் பக்தியையும் வளர்க்கும்படி வேண்டுதல் விருத்தர். அப்பெருமகளின் சிந்ததயில் எழுந்த கருத்துக்கள் செயல்வருவதும் பெற்றன. அங்கிலக் கல்வியை இந்துப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் வழங்க உயர் கல்லூரிகள் உருவாக வேண்டும் என்று அவைவுற்றார். அதன் விளைவே யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி தோற்றும் பெற ஏதுவாயிற்று. பிடியரிச் எடுத்தும் மன்றமந்தும் எம்முன்னேர் ஊர்தோறும் சைவப்பாடசாலைகளைத் தோற்றுவித்தனர். இந்து போட் இராஜரத்தினம் என்ற பெருமகன் நெடுந்தீவு முதல் பதுளை சரஸ்வதி வித்தியாலயம் வரை நூற்றுக்கணக்கு மேல் நீரவகித்த வரலாறு அற்புதமரங்கள். சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் நாவலர் வழியில் கல்வித்தொண்டு செய்தது. இன்றும் நெடுந்தீவு முதல் பதுளை வரை பலநாறு பாடசாலைகள் தேவாரம் பாடி பாடசாலை தொடங்குகிற மரபு நிலைப்பதற்கு இந்து போட் இராஜரத்தினம் போன்ற புண்ணிய மகான்களின் திட்டமிட்ட கல்வித் தொண்டே காரணம் எனலாம். கிராமங்களில் வாழ்ந்த பல பெரியவர்கள் தமது உடைமைகளைக் கோயில் திருப்பணிக்கு உதவுவதுபோல் கல்விச்சாலைகள் உருவாகுவதற்கு உதவினர். சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் தனது சொத்துக்களை கல்விச்சாலைகளை உருவாக்குவதற்கு அர்ப்பணித்தார். 1960இல் அண்டுகளுக்குப்பின் பாடசாலைகள் பல தேசியமயமாக்கப்பட்டன. அரசு பாடசாலைகளாக சுகல சைவப் பாடசாலைகளும் உள்வாங்கப்பட்டன. அரசு பாடசாலைகளான பின்பு மக்கள் தமது உடைமைகளை உடல் உழைப்பினை வழங்கி கல்லூரியை மேம்படுத்துவதும் மிகக் குறைந்து

வருகிறது. பாடசாலைகளில் பேணப்பட்டு வந்த கைவாசாரங்கள் குறைந்து வருகிறது. பாடசாலைகள் பலவற்றில் வெள்ளதோறும் நடைபெறும் சிவபுராணம் சப்பாத்து அனிந்த நிலையில் மாணவர்கள் பாடுகிறார்கள். நாயன்மார்களது குருபூசை நேர்த்தியாகக் கொண்டாடுவதில்லை. கைவப் பாடசாலைகள் பலவற்றில் பாடசாலை ஸ்தாபக்களை நினைவு கூருவதில்லை. இப்படிப் பல குற்றச் சாட்டுக்கள் தற்போது சமூகத்தில் பேசப்படுகிறது. பாடசாலைகள் அரசுடமையாக்கப்பட்டபோதும் அப்பாடசாலைகளின் பாரம்பரியங்களைப் பேணும் உதித்து உள்ளடக்கப்பட்ட நிலையில் சட்ட வரையறைகள் அமைக்கப்பட்டது என்பது வரலாறு.

பாடசாலைகளின் தேவைகளை அறிந்து உதவுகின்ற புண்ணியியப்பனி கைவ மக்களிடையே விழிப்படைய வேண்டும். அரசாங்கத்தின் உதவியை மட்டும் நம்பியிருக்காது அர்ப்பணிப்படன் பணியற்ற முன்வரவேண்டும். குலதெய்வங்களுக்கு நேர்த்தி செய்வதுபோல் தமிழை ஆளாக்கிய பாடசாலைகளுக்கு தாங்களாகவே முன்வந்து உதவவேண்டும். தனியார் மிசன்றிப் பாடசாலைகளை மேல்நாட்டு நிதிகள் வளப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இந்துப் பாடசாலைகளின் வளங்களை காப்பற்ற எமது சமூகத்தினர் முயற்சி போதுமானதாக இல்லை. இந்த நிலை மாற வேண்டும். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கற்ற ஒரு பழைய மரணவன் தனது தாய் தந்தையரின் பெயரில் மூன்று அடுக்கு மாடிக் கட்டிடத்தை கட்டிக் கொடுக்கு இருப்பது வரவேற்கத்தக்கதும், வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும் ஆகும். இப்பணியைப் பராட்டாதவர்கள் இல்லை. இத்தகைய பணி தொடர இறையங்களை இறைஞ்சி பள்ளித்தலங்களை பரதுகாக்க முற்படுவோமாக.

நயனொடு நன்றிபார்த்த பயன் உடையார்

பண்புபா ராட்டும் உலகு.

- ஆசிரியர்

சிவபூமி கண்஠ான சபை

தானங்களில் சிறந்த தானமாக கண்஠ானத்தைச் செய்ய முன்வாருங்கள் உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையற்று இருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவுங்கள். வாழும் போதே இப்புண்ணிய காரியத்துக்கு ஒப்புதல் தாருங்கள்.

தொடர்புகளுக்கு:

கண்வைத்திய நிபுணர்கள்:

அழறு.திருமுருகன்

Dr. ச. குகதாசன், 021-222-3645

தொலைபேசி

Dr. சிவந்தா, 021-222 3149

021-222 6550

யாழ் போதனா வைத்தியசாலை

கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள்

இவ்வுலகில் கிடைத்தற்காரிய மனிதப் பிறவியை எடுத்த எல்லோரும் பணிவுடையராக ஒழுகுதல் இன்றியமையாதது. இதனாலேயே வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

“எல்லோர்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து”

என்று கூறியுள்ளார். பொதுவில் பணிதல் என்ற பண்பு எல்லோர்க்கும் நல்லது என்று கூறிவிட்டுச் சிறப்பாகச் செல்வர்க்குப் பணிதல் இருந்து விட்டால் அது இன்னொரு செல்வம் ஆகிவிடும் என்கிறார் வள்ளுவர். செல்வம், குலம், இளமை, அழகு, பதவி, பட்டம், புகழ், கோத்தி என்பன மனிதர்க்குச் செருக்கு, தற்பெருமை, அகங்காரம், கர்வம் ஆகியனவற்றையே பெரிதும் தருகின்றன. ஆடம்பரத்தையும், ஆசைகளையும் அளவிற்கதிகமாக வளர்த்து விடுகின்றன. மனிதப் பண்புகளை மடக்கி அடக்கி விடுகின்றன. மனிதர்களின் நிம்மதி வாழ்க்கையைக் குலைத்து விடுகின்றன. இறுதியில் மனிதர்களை விலங்கு நிலைக்குக் கீழிறுக்கி விடுகின்றன. மாறாக, இத்தகைய செலவங்களைப் பெற்றவர்களிடம் பணிதல், பொறுமை, அடக்கம் என்னும் மனிதப்பண்புகளும் இடம் பெற்றுவிட்டால், அவர்களின் வாழ்வு மிக உயர்வானதும், மேம்பாடுடையதுமாக இம்மண்ணில் அமைந்து விடுகின்றது.

பணிதல் மனிதனுக்கே உரித்தான, உரிமையான பண்பு. மனிதர்கள் தங்கள் இந்த உரிமையை விட்டு, விட்டு, அளவிலா அல்லற்படுகிறார்கள். இதற்கு அறியாமையே காரணம். இந்த அறியாமையை நீக்குவதற்கு மனித விழுமியங்களையும், மனித மேம்பாடுகளையும் நோக்காகக் கொண்ட கல்வியே தேவை. இந்த வகையிலே, மனிதர்களுக்கு மனிதப் பண்புகளை அளிக்கும் நோக்கத்துடனும், வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் முறையினை உணர்த்தும் நோக்கத்துடனும் எமது சைவத்தமிழ் மரபுவழிக் கல்வி தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வந்தது. இக் கல்வியைக் கற்றவர்கள் பணிவுடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். தாழும் வாழ்ந்து ஏனையோரையும் வாழவைத்தனர். கல்வி முதலில் ஒழுக்கம் சார்ந்ததாகவும், அதன் பின்னரே பல்துறை அறிவு சார்ந்ததாகவும் விளங்கி வந்தது.

“கல்லார் நெஞ்சீல் நில்லார் சகன்” என்று கூறப்படும் அளவிற்கு கல்வியின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டது.

கால ஓட்டத்தால் உலக நிலைமைகளிலும் மாறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன. கல்வியின் நோக்கும் போக்கும் கூட மாறுதல்களுக்குள்ளாகின்றன. மாற்றம் கூடாதது என்று சொல்வதற்கில்லை. மாற்றம் நல்ல விளைவுகளைத் தருமெனில் நிச்சயம் வேண்டும். ஏற்கனவே நன்மை பயந்து வந்த ஒன்று, புகுந்துவிட்ட மாற்றத்தால் நலிந்துவிடக்கூடாது, என்பதும் உணரப்பட வேண்டும். கல்வி பணப்பெறுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டதும்; அதன் பணப்புப் பெறுமதி தளர்த்தப்பட்டு விட்டது போலத் தோன்றுகிறது. இதனால் அடக்கம், பொறுமை, பணிவு என்பவற்றிற்கு அடிகோலிய கல்வி, எங்கே செல்வம், குலம், இளமை, பதவி, அதிகாரம் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து

கொண்டு மக்களுக்குச் செருக்கு வாழ்வினை நல்கும் காரணியாக அமைந்து விடுமோ என்று அங்சத் தோன்றுகின்றது. கல்வி கற்றவர்களிலும் கல்லாதவர் நல்லவர்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடுமோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

மனிதன் மனிதப்பண்புகளுக்கு உரிமைகோரும் நிலையினைக் கல்வி உருவாக்க வேண்டும். அப்படியாயின் கல்வியின் பண்புப் பெறுமதியை அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

மனிதர்களுள் அசுரக் குணங்களும், தெய்வீக இயல்புகளும், திருப்பாற் கடலில் நஞ்சும், அமிர்தமும் காணப்பட்டமேபோல உள்ளன. அசுரக் குணங்கள் இயல்பாகவே வேகமும், ஆரவாரமும் மட்மையும் நச்சத்தன்மையும் நிறைந்தன. தெய்வீக இயல்பு அமைதியும், அடக்கமும், பொறையும், பணியும், விவேகமும், வாழ்விக்கும் தன்மையும் பொருந்தியது. அசுரக்குணங்கள் மனிதர்களில் மேலாண்மை செலுத்த முன்னிற்கின்றன. ஆனால் தெய்வீகக் குணங்கள் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அவை வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதற்குக் கல்வியறிவு தேவை. உண்மைக் கல்வியினாலேயே இது சாத்தியமாகின்றது. மனிதர்களில் உள்ள அசுர சம்பந்தங்களை அகற்றி, தெய்வீக சம்பந்தங்களை மேலோங்கச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு நல்ல கல்வியோடு இறை அருங்கும் வேண்டும். எமது பண்புடைய புராண இதிகாசங்களில் இடம்பெறுகின்ற தேவ, அசுரயுத்தங்கள் பற்றிய சம்பவங்களின் தாற்பரியமும் இதுவே என்பதை சைவமக்கள் உணரவேண்டும். இவை கதைகள் என்று சிலர் கருத்திற்கொள்ளாது விடுகின்றனர். ஆனால் கதைகளுக்குப் பின்னால் நிறைந்த கருத்துக்கள் உள்ளன என்பதை விளங்கிக் கொள்வதிலேயே இவற்றைக் கற்றதன் பயன் தங்கியுள்ளது.

“பணியுமாம் என்றும் பெறுமை; சீறுமை

அன்றியுமாம் தன்னை வியந்து” என்பது பொய்யாமொழி.

பணிந்து நடத்தல், பெருமைப் பண்பிற்கு இலக்கியமாக அமைகின்றது. பணிதல் என்பது பலவீனமோ, ஆற்றாமையோ அன்று. பணிதல் என்பது ஆற்றல், பலம், திறன் மிக்கது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பணிதல் பல சாதனைகள் ஆற்றலை நல்குகின்றது. பெற்றோர்கள், பெரியவர்கள், மற்றும் யாவரினதும் முன்பும் நாம் பணிந்து, விநயத்துடன் நடந்து கொள்வதால், வாழ்க்கையில் உயர்நிலையை எய்தப்பெறுவோம்.

தீபங்கள்



கார்த்திகை பெளர்ன்மீவந்தாலே

ஆலயம் எங்கும் தீபங்களே

எல்லோர் வீட்டிலும் தீபங்களே

அடுக்கடுக்காய் அமர்ந்திருக்கும் தீபங்களே

முத்து முத்துப் போலவே

பார்க்கும் இடமெல்லாம் தீபங்களே

மின்னிப் பளிச்சிடும் தீபங்களே

இரவைப் பகலாக்கும் தீபங்களே.



ஆக்கம்: கிருஸ்னசாமி ஜமுனாதேவி

யா: மாவிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி

துமிழ் வீரசன திருசெந்றிய துமிழ்ப் பயன்

சீவ: சண்முகவடிவேல் அவர்கள்

முத்தமிழ் வித்தகரான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பாடிய தேவாரங்கள் ‘திருநெறிய தமிழ்’ என்று நான்மறை வல்ல ஞானசம்பந்தரே மகுடம் இட்டுள்ளார். சிவபெருமானுடைய திருவாக்குத் தனதுரையாக நடந்தது என்னும் தெளிவான உண்மையைப் பிள்ளையாரே பின்வரும் வாக்கால் தெளிவுபடுத்துவார்.

‘நிருமல எனதுரை தனதுரையாக’ என்பது அந்தத் தமிழ் வழக்கு. தேவார வழக்கும் எனலாம்.

சம்பந்தர் நந்தாயின் கருவில் உருவாகி வளர்ந்தவராயினும் பிரமபுரீஸ்வரப் பெருமானுடைய திருவருளால் ஞானப் பால் ஊட்டப் பெற்றமையால் ஞானக்குழந்தையானார். அதனால் ஞானக் குழந்தை நவின்ற தேவாரம் ‘ஞானத்தமிழ்’ என்னும் பெயர் பெறுவதாயிற்று. ஞானத்தமிழ் என ஞாலம் போற்றினாலும் நந்தமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர் ‘திருநெறிய தமிழ்’ என்னும் நாமகரணம் இட்டுப் பண்ணிசை பாடுவாராயினார்.

சிவநெறி காட்டும் தமிழ் திருநெறிய தமிழ். ‘திரு’ என்றால் கண்டாரால் விரும்பப்படும் அழகு என்பதோடு அமையாது. கேட்டாராலும் இன்பத்தால் பிரிக்கப்படும் ஞானம் என்ற பொருளில் ‘திருநெறிய தமிழ்’ என்னும் சொற்றொடரில் முன்னிக்கும் ‘திரு’ என்னும் பதம் பொருள் தாங்கி நிற்கும் பெருமை உய்த்துணரத் தக்கது.

தமிழ் என்றால் மொழியை உணர்த்துவதோடு அமையாது, இன்பம், மகிழ்வு, வீரம், காதல், வெற்றி, வாழ்வு, வீடுபேறு முதலான மேலான பொருள் அனைத்தையும் உரித்தாகக் கொண்டு இயங்குந் தமிழ் உலகத்து மேலான செல்வங்கள் அனைத்தையும் விழுப்பாகக் கொண்ட தமிழ். தேனினும் இனிய பாலினும் மிக்க பயன் தரும் தமிழிற்கு ஞானசம்பந்தன் இன்துணை.

ஞானப்பால் உண்டும் சூலபாணியாரிடத்தில் ஞானம் சம்பந்தப்பட்டதோடு ஞானத்தமிழ் நின்று விடவில்லை. ஞானத் தமிழ் நந்தமிழ், தூய உள்ளத்தில் உருப்பெற்ற தமிழ், வேதம் விளம்பு வாயிலிருந்து வந்த தமிழ். தூய நாவால் நவின்ற தமிழ், இறை இன்பத்தை எத்திசையும் பரப்புந் தமிழ். சிவனடியைச் சிந்திக்கும் சிந்தையில் உதித்த உன்னத தமிழ். மந்திர சுத்தியும் சுத்தியும் பத்தியும் பரிமளிக்கும் தமிழ். பரவுவார்க்குப் பாரின்பம் பயக்கும் தமிழ். வம்பறா வரிவண்டு மணநாற மலரும் மதுமலர்க் கொன்றையான் அடியலாப் பேணாத அன்புத் தமிழ். பண் சுமக்கும் தமிழ். பரகதி காட்டும் தமிழ்.

திருப்பிரம்புரம் பன்னிரு திருநாமங்களைப் பழைமையாகப் பாலிப்பது.

பிரம்புரம் வேணுபுரம் புகலி வெங்குரு தோணிபுரம் பூந்தராய் சிரபுரம் புறவும் சண்பை, சீகாழி கொச்சைவயம், கழுமலம் என்பன பன்னிரு திருப்பெயர்கள்.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் பிரம்புரத்தைப் பன்னிரு திருப்பெயர்களால் உருவாக்கியபதிகங்கள் சில உண்டு. ஒவ்வொரு திருநாமத்தால் இயற்றிய தேவாரம் ஒன்றாகப் பன்னிரு பாடல்களைக் கொண்ட பதிகம் உண்டு. அவற்றில் ஒரு தனியான சிறப்பும் உண்டு. முதலாம் வரியில் அமையும் பதங்களே நான்கு வரிகளிலுமாக பொருந்தியது. அதற்கு ஏக பாதம் என்று பெயர்.

பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மான்

பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மான்

பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மான்

பிரம புரத்துறை பெம்மா எனம்மான்

இது போல ஏக பாதப் பதிகம் நடக்கும் பன்னிரு பேர் தாங்கிய புகலியில் அவதரித்த ஆன்டைய பிள்ளையாருக்கு அளவிறந்த பன்னிரு நாமங்கள் அமைந்திருப்பதும் ஒரு பொருத்தமே.

பாலறாவாயர் தாமே பதிகங்களில் பரவிய பேர்களில் ஒரு சிலவற்றை அவர் வாக்கிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுவாம்:

ஞானசம்பந்தன், காழியுள் ஞானசம்பந்தன், நான்மறை ஞானசம்பந்தன், கடற்காழியர்கோன், காழிஞானசம்பந்தன், மாடக்காழிப் பூசரன் ஞானசம்பந்தன், கானற்காழிக் கவனியன் ஞானசம்பந்தன், பந்தன், குளிர்காழியுள் ஞானசம்பந்தன், காழிந்நகர்க் கலைஞானசம்பந்தன், தமிழ் ஞானசம்பந்தன், கானற்கழு மலமாநகர்த் தலைவன் கவனி ஞானத்துயர் சம்பந்தன், அந்தனர் காழியுளனி ஞானசம்பந்தன், தமிழ் ஞானசம்பந்தன், தமிழ் விரகன், முத்தமிழ் விரகன், நல்லுயர் நான்மறை நாவின் நற்றமிழ் ஞானசம்பந்தன், தமிழ் கெழு விரகினன் தமிழ்க்கிழமை ஞானசம்பந்தன், பழுதிலிறை எழுதுமொழி தமிழ் விரகன், என்று இவ்வாறு ஞானக்குழந்தையின் நற்றமிழ் நாமங்கள் ஞாலம் போல விரிவடையும்.

பிறமொழியில் அளவு கடந்த காதலால் உள்ளார்த்தமாகத் தம் பெயரோடு தமிழ் மொழியைச் சேர்த்து எழுதத் தயக்கம் காட்டும் தமிழர்களும் வாழ் உலகில் தம்பெயரோடு தமிழை இணைத்துக் கொள்வது ஒப்புயர்வற்ற தனியான மேன்மை என்னும் என்னம் மிக்க தமிழ் ஞான சம்பந்தருடைய திருவடிகளில் தலைசாய்த்து வணங்கும் பேறு பெற்றமைக்காகப் பிறப்பு எல்லாம் தமிழ்ப் பிறக்காக வேண்டித் தவஞ் சார்வது தக்கது.

ஞானக் குழந்தையின் நல்ல ஞானத் தமிழ் என்னுதலிற்றோ எனின் - சிவத்தை நுதலிற்று. சிவநெறியை றுதலிற்று. செந்தமிழை நுதலிற்று. வேதாகமங்களை நுதலிற்று. செந்தமிழ்ப் பயனை நுதலிற்று. செந்தமிழரை நுதலிற்று.

தமிழ் விரகன் தனித்தமிழை நாளும் இன்னிசை வாய்ப்பக் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கிப் பொருள் புலப்பட ஒதுவதனால் ஓரின்பம், ஒதும் போது உள்ளாம் உருகி உரோமாஞ்சிதம் கொள்ளக் கேட்டல் ஓரின்பம். ஒதுவதனாலும் கேட்பதனாலும் தேமதுரத் தமிழ் ஒலி உலகமெங்கும்தீமை உணர்வலைகளைச் சுத்திகரித்து நல்லுணர்வை மேம்படச் செய்வதை உணர்ந்து உள்ளாம் பூரித்தல் உயர்வான இன்பம். வளமான வாழ்வு மிகுத்து வருதலை உளமார உள்ளந்தல் ஓர் இன்பம். துன்ப துயரங்கள் தொடரா. இன்ப எண்ணங்கள் ஏன்று வரும். தேடும் பெருஞ் செல்வம் நாடும் வீடும் வந்து கூடும்.

நாள்தோறும் ஞானத் தமிழை நன்குணர்ந்து, உள்ளாம் உருக உருவெண்ணி ஒது ஒது நோய் நொடியாது. பினி பினியாது. பீடை கெடும். மங்கலம் மனையில் பொலியும். எஞ்ஞான்றும் எல்லவரும் இன்புற்று வாழலாம். வறுமை வந்து அடராது. நாடு நலம் பெறும். மாடு வீடு தேடி வரும்.

ஞானத் தமிழ் தெய்வத் தமிழ். தெய்வந் தந்த தமிழ். தெய்வத் தமிழை விஞ்சிய செயற்பாடு ஏன்று உளவாமோ! இது இவ்வாறிருக்க.

நற்றுமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தன் ஆதியில் நவின்ற நற்பதிகங்கள் பதினாறாயிரம். ஆக முன்னாற்றியெண்பத்து மூன்று பதிகங்கள் இன்றுள. அத்தனை பதிகங்களுக்கும் திருக்கடைக் காப்புப் பாடல் உண்டு. ஒரு சில பதிகங்களுக்குத் திருக்கடைக் காப்புப் புறநடை. அத்தனை பதிகங்களையும் பத்தி சிரத்தையோடு பண்ணொன்ற இசை பாட அடையும் பயன் திருக்கடைக் காப்பு மூலம் தெரிய வரும்.

நாம் நம்மைத் தெய்வத் தொண்டில் ஈடுபடுத்தும் ஒவ்வொரு பணிகளுக்கும் பாம்பணி வேணிப் பரமர் பன்மடங்கு பலன் பரிகரித்த வண்ணமாக உளர். ‘தெய்வத் தொண்டு தானே அதற்கு என்ன கூலி’ என்று நாம் எண்ணலாம். பிறர் கூறலாம். ஆனால் நாம் கடவுளை நினைந்து செய்யும் ஒவ்வொரு தொண்டிற்கும் கணக்கு வைத்த வண்ணமாக உள்ளார். கடவுள் எப்பணியையும் எம்மிடத்தில் ‘சும்மா’ எதிர் பார்ப்பதில்லை. இறைவனுடைய கையிலுள்ள பதிவேட்டுப் புத்தகத்தில் பணிக்குரிய பயனைப் பற்று வரவு பதியப்பட்ட வண்ணம் இருக்கும். அந்திகழ்வைத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருஇன்னம்பார் ஈசன் மீது பாடும் பதிகப் பாட்டு ஒன்றில் பக்குவமாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றார்.

“தொழுது கூமலர் கூவித் குதித்துநின்
றழுது காழுற் றற்றுகின் றாரையும்
பொழுது போக்கீப் புக்கண்பீப் பாரையும்
எழுதுப் கீற்க்கணக் கின்னம்பர் ஈசனே”

(ஜந்தாம் திருமுறை)

இறைவன் அளித்த இன்னிசைத் தேமதுரமாகத் தித்திக்கும் திருநெறிய தமிழ்ப் பாமாலையை பன்னாள் பாடப் பாடத் திருவருள் சேமலைப்பு நிறைந்து வழியும்,

உடனடித் தேவையாகப் பசித்திருக்க வைக்காமல் புசித்திருக்கச் செய்யும் பாடுவார் பசி தீக்கும் திருவருள் திறத்தை சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருடைய சொற்றிறம் மந்திரம் போல வற்புறுத்தும்:

“பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய்”

பாடுவதால் பெறும் பயன் ஒருபற்றிருக்க இனித் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனாருடைய இன்று இருக்கும் திருமுறைகளை நோக்கில் ஒரு குறிப்பு எடுக்கலாம்.

பன்னிரு திருமுறைகளில் முதல் மூன்று திருமுறைகள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பழுதிலாது மொழிந்தவை. அவை யாவும் சிவபெருமானை முழுமுற்ற பரம்பரப்பொருள் என உணர்ந்து உரைக்கப்பெற்றவை. ஓரிடத்திலிருந்தோ, ஒரு திருக்கோவில் மீதோ, ஒரு தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக் கருதியோ, சமயப் பிரசாதத்தைக் கருத்தில் நிறுத்தியோ, அற்புதங்களை உலகறியச் செய்வதைக் கருத்திற் கொண்டோ பாடப்பட்டவை அல்ல.

சரம் அசரம் எங்கும் சிவம் பெருக்க, தலங்கள் தோறும் வழிநடையை மேற்கொண்டு, சமய ஒழுகுநர்கள் அழைப்பு ஏற்றுத் திருத்தலங்கள் தோறும் பாடப்பெற்ற திருமுறைகள், செயற்கரும் நிலைமை குறித்துத் தூரத்தே இருந்து பாடிய பதிகங்கள் பலவுள்.

முதலாம் திருமுறைப் பதிகங்கள் 136, 122 பதிகங்களைக் கொண்டது இரண்டாம் திருமுறை. மூன்றாம் திருமுறை 125 பதிகங்களுக்கு உரித்துடையது.

திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் மூன்று திருமுறையில் மொத்தம் 383 பதிகங்களைப் பாட 23 பண்களைத் தழுவினார். பண்களின் எண்ணிக்கை வருமாறு:

முதலாம் திருமுறைப் பண்கள் இவை: நட்டபாடை, தக்கராகம், பழந்தக்கராகம், தக்கேசி, குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி, மேகராகக் குறிஞ்சி, யாழ்முரி என்னும் எட்டுப் பண்களாகும். பண்களின் பதிக எண்ணிக்கை இவை: 22, 24, 16, 12, 29, 25, 7, 1 நிரல் நிரையாகக் கண்டு கொள்க.

இரண்டாம் திருமுறைப் பண்கள்; சீகாமரம், காந்தாரம், பியந்தைக் காந்தாரம், நட்டராகம், செவ்வழி, இந்தளம் என்பன பண்களின் பதிக எண்ணிக்கை முறையே, 14, 29, 14, 16, 10, 39.

மூன்றாம் திருமுறைப் பண்கள் ஒன்பது: அவை வருமாறு;

காந்தார பஞ்சமம், கொல்லி, கொல்லிக் கெளவாணம், கெளசிகம், பஞ்சமம், சாதாரி, பழம்பஞ்சரம், புறநீரை, அந்தாளிக் குறிஞ்சி என்பன.

பண்களின் எண்ணிக்கை முறையே 23, 18, 1, 13, 11, 33, 18, 6, 2.

திருஞானச்செல்வர் தாம் வாய் மொழிந்த வளத்தமிழ்ப் பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பாடுவதனால் அடையும் பேற்றைத் திருக்கடைக் காப்பில் (11ம் பாடல்) தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

பாலறவாயார் பாடிய திருநெறிய தமிழிற்கு தனியான விசேடம் உண்டு. ஒவ்வொரு பதிகங்களிலும் முதல் ஏழு தேவாரங்கள் ஒரு அமைப்பில் விளங்கும். எட்டாவது தேவாரத்தில் இராவணன் கயிலையைப் பெயர்க்க என்னிய செய்தி செப்பும். வெறுமனே நிகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதோடு நின்றுவிடாது உட்கருத்தையும் உணர்த்தும்.

சிவபிரானுக்குப் பிழை புரிந்த உயிர்கள் தம் தவறு உணர்ந்து பரம்பொருளைச் சரண்டைந்தால் அவ்வுயிர்களுக்குப் பரம கருணாநிதி கருணை காட்டும் பரிவு விளக்கப்படும். அவ்வண்மை சேக்கிமூர் பெருமான் வாக்கில் வரும் திறம் கண்டு களிப்புறத் தகும்.

மன்னுலகில் வாழ்வார்கள் பீழைத்தாலும் வந்தடையில்

கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட

எண்ணமிலா வல்லரக்க னெடுத்துமுறித் திசைபாட

அண்ணலவற் கருள்புரிந்த வாக்கப்பா டருள்செய்தார்.

ஒன்பதாம் பாடலில் நான்முகன் நாராயணன் என்றிவர்கள் வணங்குவார்க்கு அருள் புரியும் பெருமானை வணங்காமல், மாசு மறைத்த மனத் தினால் மயக்கமடைந்தார்கள். அன்னமும் பன்றியுமாகி அரும்பெருஞ் சோதியின் அடியினையும் முடியினையும் அறியல் ஆற்றாது திருவடியில் சரண் அடைந்தார்கள். திருவைந்தெழுத்து ஒதின் உய்தி அடைந்த உண்மைத் தத்துவத்தை உணர்த்தி நிற்கும்.

“அஞ்செழுத்துந் துதித்துய்ந்த படிவிரித்தார்” என்னும் பெரியபூராணம்.

நன்மை தரும் ஞானமில்லாத சமன்ற்களும் புத்தர்களும் கூறும் வழிமுறை மொழிகள் பழி பயக்கும் என்னும் உண்மையைப் பத்தாம் பாடலில் எடுத்துப் பாடுவார்.

“போதமிலாச் சமன்கையர் புத்தர்வழி பழியாக்கும்

ஏதமே யெனிமாழிந்தா ரெங்கள்பிரான் சம்பந்தர்”

என்பது தொண்டர் சீர் பரவுவார் தொடுத்த வாக்கு,

பதினேராம் பாடலில் பந்தன் பதிகம் நிரம்பப் பாடுவார். அதில் தமது இலச்சினை இட்டது போல் தமது பெயரினையும் பதிகப் பயனையும் பாடிய தலத்தையும் பொருந்துமாறு போற்றி செய்வார் புகலிப் பூசுர் ஞானசம்பந்தர்.

திருநெறிய தமிழ் - சிவநெறி காட்டும் தமிழ். காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஒதுவார் தம்மை நன்னெறிக்கு உய்க்கும். மேலைப் பிறவிக்கு வித்தாகும் வினை முடிச்சு இலகுவில் அவிழும். தொல்லை வினை தீந்த உயிர் எல்லையில் இன்பம் துய்க்கும். பிறவியில் செல்லாது பிறவாயைப் பற்றி நிற்கும்.

தற்காலத்தில் சம்பந்தப் பிள்ளையார் திருப்பதிகங்கள் எத்தனை உளவோ அத்தனைக்கும் திருக்கடைக் காப்பு உள். (ஒரு சில பதிகங்கள் புறநீங்கலாக.)

காப்புச் செய்யுளில் காணப்படும் பாடும் அடியார் எத்தும் பயன் அத்தனையையும் இங்கு எடுத்துக் காட்ட இடம் போதாமையினாலும் கால அவகாசம் காணாமையினாலும்

ஒரு பானைச் சோற்றிற்குப் பதம் பார்க்கும் சோறு ஒன்று போலக் கூறப்பட்டது தாம் உரைத்து உறுதி செய்யும் திருக்கடைக் காப்புச் செய்தி ஒரு சில செப்புவாம். அதனைப் போல ஏனைய பதிகம் பாடும் பயனைக் கண்டு கொள்க. பதிகம் பாடிப் பயன் பெறுக.

திருநெறிய தமிழ் வல்லவர் தொல்வினை தீர்தல் எனிதாமே.

தமிழ் மாலை பற்றி என்றும் இசை பாடிய மாந்தர் பரமன் அடி சேர்ந்து குற்றமின்றிக் குறைபாடொழியாப் புகழ் ஓங்கிப் பொலிவாரே.

வல்லார் சொலக் கேட்டவர் எல்லாம் ஊழின் மலிவினை போயிட உணர்வான் அடைவாரே.

மலர்மகள் கலைமகள் சயமகள் இனமலி புகழ் மகள் இசைதர இருநிலனிடை இனிதமர்வாரே.

பத்திமையாலே பாடியும் ஆடியும் பயிலவல்லார்கள் விண்ணவர் விமானம் கொடு வர ஏறி வியன் உலகாண்டு வீற்றிருப்பவர் தாமே.

பொன் அடைந்தார் போகங்கள் பல அடைந்தார் புண்ணியரே.

இசை கற்றுவலார் சொலக்கேட்டு உகந்தவர் தம்மை வாதியா வினை மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் வருத்தம் வந்தடையாவே.

உதாரணத்திற்கு முழுமையான பதிகப் பயன் பாடும் பாட்டு இது:

தேனமர் பொழில்கொளாலை விளைசெந்திநல் குன்னி

வளர்சிசம்பொ னெங்கும் நிகழு

நான்முக னாதியாய பிரமா புரத்து

மறைஞான ஞான முனிவன்

தானுறு கோஞநானு மடியாரை வந்து

நலியாத வண்ண முரரசெய்

ஆனசொன் மாலையோது மடியார்கள் வானில்

அரசாள்வ ராணை நமதே.. (2. 85.11)

நல்லனவற்றை நாடும் எல்லவரும் முத்தமிழ் விரகன் சொல்லியவாறு தமிழ் மாலையை வல்லவாறு வாய்க்கொள்ள வழிப்படுக.

உங்கள் அபிமான ‘அருள் ஒளி’ கிடைக்கும் இடங்கள்

அலுவலகம் ஸ்ரீ குர்க்காதேவி மனிமண்டபம்

ஸ்ரீ குர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் கோவில் வீதி,

தெல்லப்பழை. நல்லூர்.

சிறுவர் விருந்து

யார் அரசனாக முடியும்?

அநூட்சோதாரி ஜதஸ்வரி அவர்கள்

அன்பான பிள்ளைகளே!

அன்பு வணக்கம்! எப்படி

இருக்கிறீர்கள்? நன்றாக இருக்கிறீர்களெல்லவா? நல்லது. நீங்கள் இப்போது சின்னப்பிள்ளைகள். ஆனால்; வருங்காலத்தில் நீங்கள் தான் இந்த நாட்டின் நல்ல குழிமக்களாக இருப்பீர்கள். இந்த நாட்டினை ஆனால் நல்ல தலைவர்களாகவும் கூட விளங்கப் போகிறீர்கள்! சரி, இப்போ ஒரு நல்ல தலைவரை இளமையிலேயே இனங்கண்ட ஒரு இராஜாவின் கதையை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஒரு ஊரிலே ஒரு ராஜா இருந்தார். வெகு நல்ல அரசன். நாட்டு மக்களைத் தனது பிள்ளைகளைப் போலவே நேசித்து நேர்மையுடன் ஆண்டு வந்தார். அவருக்கு மூன்று இளவரசர்கள் இருந்தார்கள். ராஜாவின் மனைவி இளம் வயதிலேயே இறந்து போனாள். அவள் பெற்றுத்தந்த மூன்று பிள்ளைகளை ராஜா வெகு அன்புடன் போற்றி வளர்த்தார்.

முத்த மகனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது ஆனதும் மற்ற இரண்டு தம்பியரையும் சேர்த்து, மூவரையும் குருகுலத்திற்கு அனுப்பினார்.

வித்தியாசாகர் என்ற நல்ல குருவிடம் குருகுலவாசம் செய்து மூவரும் நல்லபடி கல்வி கற்றனர். பன்னிரண்டு வருடங்கள் இந்த இளவரசர்கள் மூவரும் அரச பதவிக்குத் தேவையான சாஸ்திரங்கள், நீதிகள், ஆயுதப்பயிற்சிகள், ஆகம வேதப்பயிற்சி எல்லாம் பெற்று நல்ல நாளில் குருவுக்கு உரிய தட்சணை செலுத்தி, ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்.

அரசன் தன் பிள்ளைகளில் ஒருவனிடம் அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிட்டு ஓய்வு எடுக்க விரும்பினான். ஆனால்; தோற்றுத்திலும், தோள் வலியிலும் சமமாகக் காணப்பட்ட மூவரில் மக்களைக் காத்து நல்லபடி ஆனால் தகுதி யாரிடம் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

குலகுருவிடமும், மந்திரிகளிடமும் ஆலோசனை கேட்டான். அந்த ராஜா ஒரு நாள் தன் மூன்று புதல்வர்களையும் கூப்பிட்டான்.

“இதோ பாருங்கள் மக்களே! எனக்கோ வயதாகி விட்டது. நல்ல ஓய்வு எடுக்க விரும்புகிறேன். அதற்கு முன் ஒரு புண்ணிய யாத்திரை செய்வதாக நேர்த்தி வைத்திருக்கிறேன். தேசத்தில் உள்ள எல்லாப் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் நீராடி, புனித தலங்களைத் தரிசித்து வரப்போகிறேன். நான் திரும்பி வரும் வரை நமது முதன் மந்திரியே நாட்டை நிர்வாகம் செய்யட்டும். நான் திரும்பி வந்த பின் புதிய அரசனைத் தெரிவு செய்யலாம். அதுவரை நீங்கள் உங்கள் உங்கள் கடமைகளைச் செய்யுங்கள்” என்று கூறினான். அதன்பின் ஒவ்வொரு மக்கனையும் கட்டித் தழுவி விடை பெற்றான். அத்துடன் ஒவ்வொருவர் கையிலும் தன் இருக்ககள் நிறைய

அள்ளிய நெல்மணிகளைக் கொடுத்தான். “நான் திரும்பி வந்து சேரும்போது இதைத் திருப்பித் தரவேண்டும்” என்றும் கேட்டுக் கொண்டான். நல்ல நேரத்தில் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான்.

வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பிய மூன்று புதல்வர்களிலே முத்தவன் தன்கையிலிருந்த நெல்லைப் பார்த்தான். “இந்த ஒருபிடி நெல்லைக்குப் பதிலாக புதியதாக ஒருபிடி நெல்லை களஞ்சியத்திலே எடுக்கலாம் தானே.....” பறவைகளுக்கு இரையாக அந்த நெல்லை வீசி ஏறிந்து விட்டுப் போனான். அடுத்தவன் “இந்த நெல்லை நன்றாகவே பாதுகாத்து அப்பா வந்ததும் கொடுப்பேன்” என நினைத்தான். ஒரு பட்டுத்துணியில் ஒரு பிடி நெல்லையும் வைத்து முடிந்தான். பாதுகாப்பான பெட்டகத்தில் வைத்து முடினான். மூன்றாமவன் யோசித்தான் “ஏன் இந்த ஒருபிடி நெல்லைத்தான் திரும்பி வரும்போது திருப்பித்தருமாறு சொன்னார்?”

அவன் முதன் மந்திரியைத் தேடிப் போனான்..... இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. யாத்திரை சென்ற அரசன் திரும்பி வந்தான். சிறந்த மந்திரியும் மக்களும் மகிழ்வுடன் வரவேற்றினார். பிரயாணக்களைப்பெல்லாம் நீங்கியியின்; ஒருநாள் தன் மூன்று மகன்களையும் அழைத்தார் ராஜா. “பிள்ளைகளோ! நான் தந்து சென்ற ஒருபிடி நெல்லையும் திருப்பித் தாருங்கள்” என்று கேட்டான். முத்தவன் ஓடிப்போய் நெற்களஞ்சியத்திலிருந்து புத்தம் புதிய நெல் ஒருபிடி அள்ளிவந்தான்.

“இது நான் தந்த அதே நெல்லா? அரசன் கேட்டான். முத்தவன் தடுமாறினான். “களஞ்சியத்தில் எடுத்த புது நெல்” என்றான். அரசர் சிரித்தார். “நன்று” என்றார். இரண்டாமவன் பெட்டகத்தில் வைத்த பட்டு முடிச்சை எடுத்து வந்தான். அவிழ்த்துக் காட்டினான். “இது அதே நெல்தான் அப்பா!” என்றான். வண்டு ஊதி அரிசிமாவும் உமியும் பொல பொல என்று உதிர்ந்தது. அரசர் சிரித்தார். “நன்று” என்றார்.

மூன்றாவது மகன் தயங்கியபடி “அப்பா! ஒரு கிழமை அவகாசம் கொடுங்கள்” என்றான். தகப்பன் “ஆகட்டும்” என்றார். ஒரு வாரம் ஓடியது. முத்த மகன்மார் இருவரும் மாளிகையில் தங்கி தகப்பனுக்குப் பணிவிடை செய்தனர். கடைக்குடியோ காலை முதல் மாலை வரை எங்கோ போய் வந்தான். ஒரு கிழமை ஓடியதும், இளையவன் ஒரு நாள்; “அப்பா! தயவு செய்து உப்பரிகைக்கு வாருங்களேன்!” என அரசரைக் கையில் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான். மேலே இருந்து கீழே மாளிகை முற்றுத்தைப் பார்க்கச் சொன்னான் ராஜா பார்த்தார்.

ஒரு நாறு மாட்டு வண்டில்கள்..... நெல் மூட்டைகள் அடுக்கியபடி நின்றன.

“இது என்ன மகனே” கேட்டார் ராஜா.. “நீங்கள் தந்த ஒருபிடி நெல்தான் அப்பா! இரண்டு வருடங்களில் இப்படி விளைந்தது...” என்றான் மகன். “உங்கள் புதல்வர் நல்லதொரு உழவனாகி விட்டார்” என்றபடி வந்தார் மந்திரி.

“ஆம் இவன்தான் மக்களைப் பசிபட்டினியிலிருந்து காக்கக் கூடிய தலைவன்” என்றார் ராஜா.

ஒரு பிடி நெல்லை விதைத்து, அது விளைந்து பெருகப் பெருக விதைத்து ஏராளமான நெல்லை அறுவடை செய்ததை விளக்கிய ராஜகுரு

“அரசே! நம் நாட்டைக் காக்க நல்ல அரசன் இவரே” என மூன்றாவது மகனைக் காட்ட, எல்லோரும் நல்ல ராஜா கிடைத்தார் என மகிழ்ந்தனர்.



கந்தபுராண சிறுவர் அழுதம்

- மாதாஜி

59. ஒரியும் இருஞும்

அவன்ப்படைகள் தோற்று நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடின. இதனைக் கண்ட சிங்கமுகாகுரன் முன்னணிக்கு வந்தான். பூதப்படைகள் மலைகளையும், மரங்களையும் பிடிந்கி சிங்கமுகாகுரன் படையினர் மீது வீசினார். சிங்கமுகாகுரன் தேரைவிட்டுக் கீழே இறங்கினான். விஷ்ணுவுலகம், பிரம உலகம் எனப் பூதப்படைகளைப் பிடித்து வீசினான். சில பூதரைக் கடலிலும் சிலரை நெருப்பிலும் ஏறிந்தான். பலரின் கைகால்களை முறித்தான் சிலரை நிலத்தில் தேய்த்தான். பல பூதரைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டினான். இதனால் இரத்த ஆறு பெருகியது. இதனை வீரவாகு தேவர் கண்டார். கோபத்துடன் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சிங்கமுகா அசுரன் முன் வந்தார். பெரிய வில்லை வளைத்து பாணங்களை மழைபோல் பொழிந்தார். அவனர்களின் தலைகள் சிதறின. பின்மலையும் இரத்த வெள்ளமும் மிதமிஞ்சிக் காணப்பட்டது. இறவாமல் நின்ற அவனர்களை இரத்த வெள்ளம் வாரிக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் விட்டது. இதனைக் கண்ட சிங்கமுகாகுரனின் சதவீரர்கள் வீரவாகு தேவரைப் பிடித்தனர். அதனால் ஆத்திரமடைந்த வீரவாகுதேவர் ஆத்திரம் கொண்டு சதவீரர்களைத் தமது வாட்படையினால் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொன்றபின் தேரில் ஏறினார்.

தமது புத்திரர்களான சதவீரர்கள் இறந்தமையைக் கண்ட சிங்கமுகாகுரன் பெருந்துயரக்கடலில் அழுந்தினான். இதன்பின் சிங்கமுகாகுரனும் வீரவாகுதேவரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தனர். சிங்கமுகன், வீரவாகுதேவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவனது கண்கள் அனலைக் கக்கின. “நீ சிவகுமாரனா? சிவகுமாரன் என்றால் ஆறுமுகம் இருக்கவேண்டும். உனக்கு ஒரு முகந்தானே இருக்கின்றது. அதனால் நீ சிவகுமாரன் இல்லை நீயார்? என்மரில் ஒருவனோ? இலக்கம் வீரர்களின் தலைவனோ? நீதான் முன்பு நமது ஊருக்கு வந்த தூதனோ? யார் சொல்” என்றான்.

வீரவாகுதேவர் புன்முறையில் புரிந்தார். “நான் சிவகுமாரனாகிய முருகப்பெருமானின் தம்பி வீரவாகுதேவர். நானே தான் முருகப்பெருமானின் தூதனாக வீரமகேந்திரம் வந்தவன். நாட்டிற்கு நெருப்பு வைத்தவன். முருகப்பெருமானின் கருணையால் அளவற்ற அவன்ப்படைகளை அழித்தவன். உன்னையும் கொல்வேன் என்று வீரவாகுதேவர் கூறினார். விந்யமாகப் பேசி உன்னைப்பற்றிப் பெருமை கொட்டாதே. போர்ப்பயிற்சி பெறாதவரையும், நகரிலுள்ள பொதுமக்களையும் கொல்வது சுத்த வீரனின் ஆண்மையோ? நான் உன்னையும் உன் படையினரை வேருடன் அழித்து முருகனையும் வெல்லவே வந்தேனெனக் கூறினான் சிங்கமுகாகுரன். தேவர்களை சிறை மீட்க வந்த நீங்கள் உடலில் உயிரை வெளியே விடப் போகிறீர்கள்” எனக் கர்ஜித்தான் சிங்கன்.

சிங்கமுகாசுரனின் காஜித்தலைக் கேட்ட வீரபத்திரர் நகைத்தார். பதினெட்டுப் பாணங்களை சிங்கமுகாசுரனிடம் விட்டார். அந்தப் பாணங்கள் அவனுடைய மார்பில் பட்டுப் பயனற்று போயின. தொடர்ந்து இருவருக்கும் போர் நடந்தது. இருவரும் சிவப்படையை ஏவினர். இரண்டு சிவப்படையும் வானவெளியில் ஒன்றோடொன்று கலந்து போரிட்டன. பின்னர் அவைகள், அவரவரிடம் போய்ச் சேர்ந்தன.

“இவனை முருகப்பெருமானின் வேலாயுதம் தான் அழிக்க வேண்டும். எனினும் நான் சிங்கமுகாசுரனின் தேர் குதிரைகள் தேர்ப்பாகனை நானே அழிக்கவேண்டுமெனச் சபதம் செய்தார். அவ்வாறே அவைகளை அழித்து விட்டார். இனிமேல் எதிரிகளை வெல்லமுடியாதென சிங்கமுகாசுரன் நினைத்தான். அதனால் மாயாஜாலத்தால் எதிரிகளை வெல்லத் தனது தாயாகிய மாயை அளித்த பாசத்தை ஏவினான்.

அது பிரளை கால இருளைப் போன்று இருளைப் பரப்பிச் சென்ற மாயா பாசம் வீரவாகுதேவர் முதலியோரை மயக்கி எடுத்துச் சென்று உதயகிரியில் வைத்தது. தமது உணர்வுகளின் அஸ்தமனத்தை அடைந்த பூதவீரர்கள் மயங்கிக் கிடந்தனர்.

60. சிங்கமுகாசுரன் அம்பிகையின் வாகனமானான்

மாயைப் படையால் வீரவாகுதேவர் முதலியோரை உதயகிரியில் மயங்கிக் கிடக்க வைத்த சிங்கமுகாகுரன் தன்னை எதிர்த்து முருகன் வரவில்லை பயந்து ஓடி விடுவானோ? அவன் எங்குளான் எனக் கார்ச்சித்தான். முருகப்பெருமானும் தேவர்கள் முதலாகப் பல பூதகணங்களும் பாசறையில் இருப்பதாக ஒற்றார்கள் கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டதும் நானே முருகனிடம் படையுடன் போகிறேனெனச் சிங்கன் புறப்பட்டான். இச்செய்தியைத் தேவர்கள் முருகப்பெருமானுக்குத் தெரிவித்தார்கள். உடனே வாயுபுகவானின் மனோ வேகத்தேரில் முருகப்பெருமான் வீற்றிருக்க தேவர்கள் முதலானோர் முருகப்பெருமானை அலங்கரிக்கும் பொருட்களை அளித்தார்.

“இந்திரன் கவரி சாய்ப் பிமயவர் வட்டம் வீச
சந்திரன் தபனன் என்போர் தண்நிழல் கவிப்பத்தாங்க
அந்தகன் உடைவாள் ஏந்த கியக்கர்கோன் அடைப்பை கொள்ளச்
சிந்துநீர் அரசன் செம்பொற் படியகம் ஏந்தச் சென்றான்.”

இவ்வாறு எம்பெருமான் போர்களம் செல்ல எதிரே சிங்கமுகாசுரனும் வந்தான். இதுவே இருவரின் முதற் சந்திப்பாகும்.

சிங்கமுகாகுரன் பூதப்படைகளை விழுங்கத் தொடங்கினான். சிங்கமுகாகுரனின் வயிற்றுக்குள் சென்ற பூதர்கள் இதுதான் சிவத்தியானம் செய்ய நல்ல இடமென்று சிவத்தியானத்திலிருந்துவிட்டார்கள்.

இதுகாறும் வீரமகேந்திரபுரி தோல்வியே கண்டது. இப்போது வெற்றிகளை தட்டத் தொடங்கி விட்டதென சூரபன்மனிடம் அவனு ஒற்றார்கள் கூறினார்கள். சூரபன்மன் மகிழ்ந்து தமக்கு நற்செய்தி சொன்ன ஒற்றார்களைத் தழுவினான். அளவற்ற பொன், இரத்தினம் போன்ற பொருட்களை வாரிவாரி இறைத்தான். இந்த நற்செய்தியை நேரே பார்க்க விரும்பிய சூரபன்மன் பெரிய கோபுரத்தின் மீது ஏற்றின்று பார்த்தான்.

சிங்கமுகாகுரனின் வெற்றியையும், முருகவேள் தனித்திருப்பதையும் கண்டு நகைத்தான். ஏக நாயகனாகிய சுவாமி ஏகாந்தமாய் இருப்பதன் உட்பொருளை அவன் எப்படி அறிவான்?

சிங்கமுகாகுரன் பூதர்களை விழுங்கியதைக் கண்ட முருகவேள் போர் செய்யும் திருவிளையாடலைப் புரிய என்னாங் கொண்டார். புன்மறுவவுடன் முன்னணிக்கு வந்தார். அவனுப்படை ஆரவாரம் செய்ய முருகவேள் அம்பை எடுத்து நாணைப்பூட்டி ஒலி எழுப்பினார். அந்த நாதத்தைக் கேட்ட அவனாகள் ஆயுதங்களை நழுவ விட்டுச் சிதறி ஓடினார். இதனைக் கண்ட சிங்கமுகாகுரன் சுவாமி முன் வந்தான். இவனென்ன சின்னப்பாலனாக இருக்கின்றானே என மனதில் நினைத்தான். சுவாமி பரம்பொருள் என்பது சிங்கமுகாகுரனுக்குத் தெரியும். ஆனால் போர்க்களும் அந்த நல்லறிவை மயக்கி விட்டது. சிங்கமுகாகுரன் சண்முகரிடம் பேசலானான்.

“சிவகுமார ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன் கவனமாகக்கேள். பிராமண தர்மம்வேறு. சத்திய தர்மம் வேறு. யார் என்ன சொன்னாலும் பொறுமை காப்பது பிராமண தர்மம். ஷத்திரியரால் அது முடியாத காரியம். பகைவர்களை அடக்குவது அரசனின் தர்மம். அத்தர்மத்தை நாம் செய்கின்றோம். எங்களுக்குப் பகைவர்கள் தேவர்கள். நீ தேவர் கூட்டமில்லை ஏன்? போருக்கு வந்தாய். நீ சிறு பிள்ளை தேவர்கள் ஏமாற்றுகின்றார்கள். நீ விருப்பு வெறுப்பற்ற சுவாமி. நான் உன்னைக் கொண்றால் உமாதேவி வருந்துவாள் அதனால் நீ கைலாய மலையில் போய் விளையாடு” என்று கூறினான்.

கந்தப்பெருமான் சிங்கமுகாகுரனைப் பார்த்து நீதி கூறுத் தொடங்கினார். சிங்கமுகாகுரனே ஒரு பாவமும் அறியாத தேவர்களைச் சிறை வைத்தது பாவமில்லையா? எனியவரை வலியவர் வருத்தினால் வலியவரை அறும் நீதிகேட்கும். அந்த நீதிப்படி வலியரைத் தண்டித்து அறுத்தை நிலைநாட்டவே வந்தேன்.

பின்னர் வாய்பேசாது முருகப்பெருமான் அநாயசமால் ஒரு பாணத்தை விடுத்தார். அது மலைபோன்ற வடிவமான சிங்கமுகாகுரனின் மார்பை ஊடுருவி முதுகு வழியாக வெளியே வந்தது. உதிரவெள்ளம் பெருகியது ஒரு விநாடிமுன் இறுமாப்பு பேசிய சிங்கமுகாகுரன் பெரும் துன்பமடைந்தான். அவனது வயிற்றில் அடக்கமாக இருந்த பூதகணங்கள் மார்பின் பிளவு வழியே வர எத்தனித்தார்கள். இதனை உணர்ந்த சிங்கமுகாகுரன் பத்துக் கைகளால் மார்பின் பிளவை அடைத்தான். கந்தவேள் மீது ஒரு தண்டத்தை சிங்கமுகாகுரன் ஏவினான். முருகக்கடவுள் நொடிப் பொழுதில் நான்கு பாணங்களால் அவனது நெற்றியைத் துளைத்தார். சிங்கமுகாகுரன் சோர்ந்து விழுந்தான். இதனால் மார்பை அடைத்துக் கொண்டிருந்த கைகள் நழுவ பூதர்கள் வெளியே வந்து முருகனின் அருகில் நின்றார்கள்.

முருகப்பெருமான் மாயப்படையால் உதயகிரியில் அடைக் கப்பட்ட வீரவாகுதேவரையும் படைத்தலைவர்களையும் மீட்கத் திருவுளாம் கொண்டார். மீண்டும் ஓர் பாணத்தை ஏவினார் அப்பாணம் உதயகிரி சென்றது. மயங்கிக் கிடந்த வீரவாகு முதலானோரின் மயக்கம் தெளிவித்து முருகப்பெருமானிடம் அழைத்து வந்தது. அவர்கள் முருகப்பெருமானை வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். இதனைக் கண்டு சிங்கமுகன் ஆசாபங்கமும் ஆத்திரமும் அடைந்தான்.

மீண்டும் முருகவேளின் நாணைளி கேட்ட அவன் சேனைகள் மயக்கம் தெளிந்து முருகவேளைச் சூழ்ந்து ஆயுதங்களை வீசினார். முருகவேள் மீண்டும் அனந்தகோடி பாணங்களை விடுத் து அவன் சேனைகளை அழித் தார். சிங்கமுகாகுரன் தனிமையாக்கப்பட்டான். இதனால் அவன் பழையாடி தேரின்மேல் நின்றான்.

தன்னுடைய படைகளால் முருகப்பெருமானை அழிக்க முடியாமையால் தனது இரண்டாயிரம் கைகளாலும் முருகப்பெருமானைப் பிடிக்க முயன்றான். இதனை அறிந்த பெருமான் அவனுடைய இரண்டாயிரம் கரங்களை வெட்டி வீழ்த்தினார். கரங்கள் விழுமுன் மீண்டும் சிங்கமுகாகுரனின் தோள்களிலிருந்து கரங்கள் முளைத்தன. ஆயிரம் தலைகளை வெட்ட அவையும் உடனே முளைத்தன.

சிங்கமுகாகுரன் ஆணவத்துடன் சிரித்தான். “முருகனே இப்போது என்னைத் தெரிகிறதா? எத்தனை முறை எனது தலைகள் கரங்களை வெட்டினாலும் அவை முளைக்கின்றன. இது உமது தந்தை தந்த வரம். நீ புத்திசாலிப்பிள்ளை உடனே போர்க்களத்தை விட்டுப் புறப்படு” என்றான்.

“சிங்கமுகனே இவ்வளவு நேரமும் நான் உன்னுடன் போர் செய்தேனென்றா நினைக்கின்றாய். விளையாடினேன், இனித்தான் உண்மையான போர் என்று கூறினார். சிங்கமுகாகுரன் மலைகளையும், மரங்களையும் பெயர்த்து வீசினான். இடி இடியெனச் சிரித்தான். சுவாமி அந்த மலைகளைத் தூள் தூளாக்கினார். அவனது மார்பு பிளக்க ஆயிரம் பாணங்கள் ஏவினினார். சிங்கமுகனின் மார்பு பிளந்தது. பின்னர் ஓர் அஸ்த்திரம் ஏவி ஒரு தலையும் இருக்கங்களையும் விட மற்றத்தலைகள், கரங்களைத் துணித்தார். வெட்டுண்ட தலைகள் கரங்கள் முளைக்க முனைந்தபோது சுவாமி ஊம் என்று உரப்பினார்.

சிவன் வேறு முருகன் வேறு அல்ல. இனி முருகன் என்னைக் கொல்வது நிச்சயமென சிங்கமுகன் முடிவு செய்தான் “முருகா நீ வேல்மட்டும் வைத்துக்கொண்டு என்னைக் கொல்ல முனைகிறாய், வேல் தவிர்ந்த வேறு ஆயுதத்தால் என்னைக் கொல்ல முடியுமோ” என்றான் சிங்கன். உடனே முருகப்பெருமான் குவிசாயுதத்தால் சிங்கமுகனைக் கொன்றார். தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். உண்மையில் சிங்கமுகாகுரன் இறக்கவில்லை அம்பிகையின் சிங்கவாகனமானான்.

தொடரும்

ஜப்பசி வெள்ளியன் அருள் மக்கம்

வெள்ளிக் கிழமை விரத மகத்துவம்

உள்ளம தில்லாருள் ஓளிமிகு பரவிட

சொல்லும் ஜப்பசி வெள்ளியன்றோ

உமைமொருபாகன் தனைநினைந்தே

வேதனை யாவையும் நீங்கிட வாழ்வில்

உண்வது ஓன்றியே துதித்திடும் அன்பரைக்

ஓளிதரும் கந்தன் கருணையன்றோ

காப்பது தாளென் கட்டெனனவே

துள்ளிவ ரும்வேல் பகையை விரட்டும்

கள்ளம தின்றியே கரமலர் குவித்தவன்

தூயநல் முருகனின் அருள்கூட்டும்

காலனைவெல்லுமுன் அருளெனவே

துணைந் எனவே பணிந்திடும் அன்பர்

கரமதில் பாசக் கயிறுடை யான்தனை

துய்கெட அருளொளி வழிகாட்டும்

கடிதினில் உவைத்ததும் வெள்ளியன்றோ

கவியாக்கம்: குகதேவன், தெல்லிப்பழை.

தாய்க்குலத்தின் மகத்தான பொறுப்புகள்

திருமதி திருப்பதி விளம்பிறையாளன்

அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி

அறிந்ததும் இந்நாடே - அவர்

கன்னியாகி நிலவினி லாடிக்

களித்ததும் இந்நாடே.

நாட்டு வணக்கம் பாரதி.

தாய்க்குலம் எனின் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களெனக் கருதல் தகாது பெண்ணினமே தாய்மை மனப்பான்மையோடு பிறந்தது தான். பாரதி பகர்ந்தது போல தாய், சகோதரி, மச்சாள், மாமி, சிற்றன்னை போன்ற எல்லாருமே தாய்மையின் சின்னங்களே. கிறீத் தவத்தில் MOTHERS & SISTERS செய்யும் சேவை அவதானிக்கத்தக்கது. போர் முகத்திலே செஞ்சேனை செய்யும் பணி. வைத்திய நிலையம், கல்விக்கழகம், சுகாதாரம், அகதிமுகாம் போன்ற இடங்களில் அவர்கள் பணி. தன்னலமற்றது அன்னை தெரேசா இதற்கு உதாரணம். நம்மவர்களும் இத்துறைகளிலே சேவையாற்றல் முக்கியம். என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதுவே என்பது அப்பர் வாக்கு. அவர் கையிலேந்திய உழவாரம் இதற்குச் சான்று.

சைவநெறியினின்று பிச்கிச் சமணஞ்சேர்ந்த தம்பியாரின் தகாத செயல் கண்டு பொறுக்காத தமக்கை திலகவதியார் இள வயசில் கணவன் கலிப்பகையாரை இழந்தும்; தம்பியார் உள்ளாக வேண்டுமென்பதற்காக உயிர் தாங்கி வாழ்ந்து இறைவனை இரந்து அவரைப் பழையபடி சைவத்துக்கு இழுத்து அவரைத் திசைதிருப்பிய படியாற்றான் நம் சைவம் தலைதூக்கியது. சமண ஆதிக்கம் அழிந்தது. அஃதே போல நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்பிள்ளைகள் மருமக்கள், பேர்ப்பிள்ளைகள், அன்னை, தம்பி, அக்கா, தங்கை, நன்பர்கள் சைவத்தை விட்டுக் கிறீத்தவம் சேராமல் முயற்சி எடுக்கவேண்டும்.

மணிச்சோழனின் மகளார் மங்கையர்க்கரசியார் கணவன் (நெடுமாறன்) பாண்டியன் சமணம் தழுவி சைவத்துக்கு நலிவேற்பட்ட வேளை மந்திரி குலச்சிறையின் உதவியோடு சம்பந்தப் பெருமானை அழைத்துச் சைவமும் பேணி மன்னனையும் சைவனாக்கினார். இவரைச் சம்பந்தப் பெருந்தகை தேவாரப்பதிகத்தில் இடம்பெறப் பாடியுள்ளார். எனவே மங்கையர்க்கரசியார் போன்ற குடும்பத் தலைவிகள் நம் சமயம் நலியாமற் பேணி பிள்ளைகளையும் சைவப் பண்பாடு செறிய வளர்க்க வேண்டும்.

நம் ஈழமணித்திருநாட்டில் நாவலர் பிறந்திலரேல் என்ன நடந்திருக்கும் எனச் சீரதாக்கிப் பார்க்க வேண்டும் (நம் தாயர்கள் தங்கைமார் அக்காமார் மாமிமார் சிற்றன்னை பெரியன்னையர் சிநேதிகள் எல்லாரும்) சமயம் அழிந்திருக்கும்; ஆலயங்கள் இல்லாமற் போயிருக்கும். எம் ஆகம நெறி, சமயத்துறை, நாகரிகம், பண்பாடு, கலைக்கோலங்கள், எல்லாமே குடிபோய் இருக்கும். நம் சமய இலக்கியங்கள் தத்துவங்கள் முற்றாக அடிப்பட்டுப் போயிருக்கும்; அவரின் அயரா முயற்சியால் தமிழ்

நாட்டிலும், ஈழமண்ணிலும் சைவ சமயத்தை மீளக்கட்டியேழுப்பிய பெருமை அவரையே சாரும். காரணம் ஆறுமுகநாவலரைப் பெற்று நமக்களித்த தாய் தான். இ.:தே போலத் தவப்பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களைச் சைவ நெறியிலே வளர்த்து ஆளுமையுள்ளவர்களாக்குவது ஒவ்வொரு பெண் குலத்தின் தலையாய இலட்சியமாகும். இதைச் சொல்லித்தான் நம் சமுகம் தெரிய வேண்டும் என்றில்லை. சுய சிந்தனைகளோடு நாம் செயற்படுவோம்.

இப்படியான பண்பாட்டியலிலே பிறந்து நம்மத்தியில் நடமாடும் தெய்வமாய்ப் பாரிய தொண்டுகளை மேற்கொண்டு செய்து காட்டுபவர் அன்னை தங்கம்மா அப்பாக்குடியவர்கள். அவருக்குக் கிடைத்த தருணத்தைப் பயன்படுத்தி சைவமும், தமிழும், சமுகமும் பேணி வளர்க்கும் முயற்சிகளில் முன்மாதிரியாகச் செயற்படுகிறார். இது நமக்கு ஒரு முன்மாதிரி எனலாம். கோயில் எல்லாம் கோயிலா என்ற வினா எழக்கூடிய வகையிற் செயற்படும் அவர் மனோதரமம் நமக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம். அவரைப் பெற்றெடுத்தவரும் ஒரு தமிழ் அன்னை தானே; மகளாற் பெருமை பெற்ற அன்னையவர். அவரின் அடிச்சுவடு நமக்கு வழிகாட்டியாகும் சிந்திப்போம்.

விவேகானந்தரின் பிரதமசிஷ்டையை, நிவேதிகா, அனிபெஸன்ட் அம்மையார், அருண்டேல் போன்றவர்கள் லேடி இராமநாதன் போல்பவர்களை நாம் ஒருமுறை எண்ணிப்பார்த்தல் முக்கியம். விஜயலட்சுமி பண்டிட, கிருஷ்ணாஹநதீசிங், கவிக்குயில் சந்தோஜினிதேவி, இந்திராகாந்தி, மார்கிரெட்தக்ஸர் அரசியல் வானிற் பிரகாசித்தவர்கள். தமிழகத்திலே சிறந்த பெண்பேணா அரசிகளை நாம் பின்பற்றல் முக்கியம். திரிபுரசுந்தரி, சிவசங்கரி, இராஜராஜேஸ்வரி, நம்நாட்டு கோகிலா மகேந்திரன் நம் முன்னோடிகள். எனவே எழுத்துத்துறையிலும் நம்மை ஈடுபடுத்திப் பேணாவீராங்கனைகளாய் மினிரநாமே முயல வேண்டும். பெண்ணின் எளிமையையும், பெருமையையும் இழிவுகளை அனுபவ வாயிலாகப் பெற்றுச் சிறந்த கவிதைகளை வடிக்கும் நல்ல கவிஞர்களையும் சிருஷ்டி பண்ணுவதும் நம் வேலைதான்.

நமது சமயம் சைவம், இந்நெறிவழி நாமும் நடந்து, நம் பிள்ளைகளையும் வளர்த்து வாழவைத்தல் நம் தலையாய பொறுப்பாம். பாபா சொல்லிய வண்ணம் நம் சந்ததிகள் இடம், நம் நல்ல பண்பாடுகளையும், உயரிய கொள்கை கோட்பாடுகளையும் சமய நடைமுறைகளிடம் ஒப்படைத்துப் போகவேண்டும். ஈழநாடு பொதுவாகவும், யாழிப்பானம் சிறப்பாகவும் சைவசமயம் பேணிய சமுகம். தென்னகத்தவர் மெச்சும்பாடி நம்முன்னோர் வாழ்ந்தனர். வாழ்ந்து காட்டினர். எனவே நம் பிறசமய ஊடுருவல்களுக்கு முகம் கொடுத்து நாம் சைவசமயிகளாய் வாழவேண்டும். இதிற் பெண் இனத்தின் பங்களிப்பு முக்கியமாகும். வெளிநாடுகளிலும், உள்நாட்டிலும் பலர் கிறீத்தவர்கள் ஆயினர். தாலியைக் கழற்றி ஆற்றிலே வீசியவர்களும், நீண்டகாலம் வீட்டில் வணங்கிய படங்களை வீசுவதும் கோயில் முன்றிலில் வைப்பதும் சமயச் சரிவுக்கு அடையாளமாகும். எனவே நாவலர் நெறியில் நாம் வழி நடந்து நம் சைவம் பேணுவதும் தாய்க்குலத்தின் தலையாய இலட்சியமாகும். பெலவீனப்பட்டவர்களைப் பெலமுள்ளவர்கள் ஏமாற்றி மதம் மாற்றுகிறார்கள் மண்காட்டிப், பெண்காட்டி, பொன்காட்டி, தொழில்காட்டி, உதவிக்கரம் நீட்டி எவரையும் தம் சமயத்துக்கு இழுக்கலாம். திவ்வியம் பழுத்த சைவம், சைவத்திறன், என்றுமுள சைவம் எனப் பெரியோராற் போற்றப்பட்ட நம் சைவத்தை பெண்ணினமே உதைப்பதா? விவேகானந்தர் சொன்னார் கிழக்கிலே

உள்ளவர்கள் மேற்கே செல்லுங்கள். ஆனாற் கிழக்கு மக்களாகவே வாழுங்கள் மேற்கேயுள்ளவர்கள் கிழக்கே செல்லுங்கள். ஆனால் மேற்கத்தையவர்களாகவே வாழுங்கள் என சமயம் மாறுவதை எந்த மகாண்களும் ஏற்றதில்லை. கிறீத்தவத்தை தவிர, இன்று சைவசமயம் என்ற புனித பெயரை மாற்றி இந்துக்கள் என அழைப்பதும் ஒரு மாய்கை தான். சிந்துநதிப் பிரதேயச் சிவவழிபாட்டுச் சமுகத்தை பேர்சியர் இந்துக்கள் என அழைத்தனர். அவர்களுக்கு “சிந்து” வாயில் வராது. அது அம்மொழி வழி இந்துவாயிற்று. சுமார் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப்பினர் பிற மதத்தினர் கொடுத்த திருநாமம் இது. நாம் ஆங்கில மொழி மூலத்தில் (ENGLISH MEDIUM) S. S. C, H. S. C. படித்த கால கட்டத்தில் இரு சமய பாடங்கள் இருந்தன. ஒன்று SHAIVAISM மற்றது HINDUSIM இந்த பாடநால்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதியளித்தவர் சைவப்பெரியார் ச. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள். எனவே எம் நடைமுறைச் சமயம் சைவம் என்பதை மனதிலே உறுதியாகப் பாய்ச்ச வேண்டும். விவேகானந்தர் கூட இலங்கைக்குச் சமுகமளித்தபோது யாழ்ப்பாணத்தவர் சமயம் சைவமெனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வெள்ளௌயர் சேர் பொன் இராமநாதனை உங்கள் சமயம் என்ன என வினாவிய வேளை எம் சமயம் சைவசமயம் தான் என ஆணித்தரமாகப் பதில் அளித்துள்ளார். நாவலர் பெருமான், காசிவாசி செந்தி நாதையர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சைவ உதயபானு சரவணமுத்துப்புலவர், குமாரசாமிக்குருக்கள், சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரம், பண்டிதமணி கணபதிப்பின்னை, அருணாசலலேசிகர், புலவர்மணி பெரிய தம்பிப்பின்னை, கலாநிதி கந்தையா போன்றவர்கள் நம் சமயம் சைவமே என நிலை நிறுத்தியுள்ளனர். இந்நெறியில் நம் சைவச் சிறாகளைப் பேணகள் ஆற்றுப்படுத்தல் சமகாலத் தேவையாம்.

சைவசமய சின்னங்களிலொன்றான விபூதியைப் பூசப்பல பெண்கள் வெட்கப்படுகிறார்கள். நாவலரும் திருநீற்றின் இன்றியமையையையும், அதை அணியும் விதங்களையும் சைவ வினாவிடையில் அறிமுகம் செய்துள்ளார். மந்திரமாவது நீறு, வெந்துயர் தீர்ப்பது நீறு எனப் பாடியுள்ளனர். சிங்காரமான ஓழுவு சித்திக்கும் எனத் திருமூலரும் பேசியுள்ளார். சிவசிவ எனச் சொல்லிக் கொண்டு பூசதல் முக்கியம்-சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாஞும். இந்த உணர்வை மனதிற் பொறித்து நம் தாயர் தம்மை வழி நடத்தல் வேண்டும். இப்போ பூச வெட்கம், பூசியோர் அதோடு வெளியே செல்ல விருப்பம் இல்லை இப்படிப் பல முகங்களைப் பார்க்கிறோம். நகம், சொண்டு, கண்ணென்று அழகு செய்ய ஏதேதோ பூசகிறோம். ஏன் சமய சின்னத்தை உதாசீனம் பண்ணுகிறார்களோ புரியவில்லை. தெய்வ நினைப்பை உண்டாக்குவது விபூதி. விபூதியென்றால் மேலான செல்வம் என்று பொருள். புலம் பெயர்ந்து வாழும் வெளிநாடுகளில் ஆண்களும், பெண்களும் நெஞ்றியை நீட்டுகிறார்கள் பூசகள் திருநீற்றைப் பொட்டாக வைக்க- ஏன் திருநீறு பூசத்தெரியாதா பூசம் உரிமை இல்லையா இந்த நிலை முற்றாக மாற்றப்பட வேண்டும். எம்மைக் கொப்பியடிப்பர் பிள்ளைகள் அவர்களை விபூதி வேண்டும் நடைமுறையைச் செய்ய வழிப்படுத்தல் மிகமிக முக்கியம். இது வளரின் காலாந்தரத்திற் திருநீறணியும் வழக்கமே முற்றாக நின்றுவிடலாம். நம்பிள்ளைகளை ஆலயத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, வழிபாட்டுமுறை, வணக்கமுறை, திருக்கோல விபரம், விபூதிபூசல், திருமுறைபாடல் என்பவற்றைப் பெற்றார் சொல்லிக் கொடுத்தலும் இன்றைய தேவை. மீதித்திருநீறை வீசுவதும்-வாயால் ஊதுவதும் நம்மை நாமே நளினம் செய்வதாகும்.

நம்மவர்கள் ஆலயத்துக்குப் புனிதமாய், ஆடம்பரமின்றி, நகை குறைவாய் அணிந்து அரச்சனைத் தட்டோடு செல்வர். இன்றோ அலங்கார பூஜிதையாகச் செல்வர். அது வரவேற்க வேண்டிய காலகட்டம் இது. ஆனால் அதிகமானோர் தலைவரிகோலமாகவே ஆலயத்துக்குப் போகிறார்கள். இதே போலக் கலியான் வீட்டிற்கும் கூந்தலை விரித்து விட்டுக் கொண்டே செல்வர். மணமக்களை ஆசீர்வதிப்பதும் அந்த அவலக் கோலத்திலே தான். கண்ணகை தலைவரிகோலமாகி மதுரையை அழித்தாள். கைகேயி தரையிற் தலைவரிகோலமாய்க் கிடந்து இராமனை வனத்துக்கு அனுப்பினாள். பாஞ்சாலியும் விரித்துச் சபதமும் செய்தாள் போராய் முண்டது. மண்டோதாரி பதுமகோமனையின் கூந்தல் விரித்து விட வேண்டி வந்ததேன். வாரி முடித்து பின்னல் பின்னி-பூச்சுடிப் போக வேண்டிய பெண்கள் கணவனை இழந்தவர்கள் போலத் தலைவரிகோலமாய்ப் போவது நம் தமிழ் சமுதாயம் பண்பாடன்று சைவப் பாரம்பரியமும் அன்று. பிள்ளைகள் வேட்டி சால்வையுடன் கோயில் போவது நம் பண்பாட்டுக்கோலம் என்பதைப் பெற்றோர் அவர்கட்டு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். எனவே நம் சமய அடையாளங்களைத் தொலையாமல் பாதுகாப்போம்.

இன்றைய பெரியவர்களும் பிள்ளைகளும் சேர்ந்து படம்பார்க்கிறார்கள் தொடர் நாடகம் பார்க்கிறார்கள் பாட்டுக்குப் பாட்டு பொன்மாலைப் பொழுது, நேயர் விருப்பம் எல்லாமே சினிமா மயம்தான் இதன் சாதக பாதகங்களை யாரும் சிந்திப்பதில்லை. கொலை கொள்ளை சண்டை அடாவடித்தனம் சுத்தமாத்து பாலியல் வன்முறை பின் கொலை, தீவைப்பு, பணயம் வைத்தல் புதிய ஆட்டம் இவர்களைக் கவரலாம். ஆனால் சமுதாயத்தைக் கெடுக்கும் இவற்றை ரசிப்பவர்களின் வருங்காலம் பற்றிப் பெண்ணினம் இனியாதல் சிந்திக்க வேண்டும். தவறினால் இளம் சமுதாயம் கேள்வியடையாளம் தான். தகுதியானவற்றைப் பார்ப்பது வரவேற்கத்தக்கது.

சின்ன வயதில் இருந்தே நல்ல நால்களை வாசிக்கும் பழக்கத்தை பிள்ளைகள்க்கு அறிமுகம் செய்யவேண்டும். இது வீட்டிற் பெற்றோர்களின் வேலை. எனினும் தாயே இதில் நிறைய பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டியவள். தொட்டிலிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும். ஐந்தில் வளைந்தால் ஜம்பதில் வளையும் என்பது தமிழில் புறங்கும் பழமொழி வள்ளுவரும்

கிளைதாய் மூள்மரம் கொல்க்ககளையுநர்

கை கொல்லும் காழ்த்து கிடத்து எனப்பாடியுள்ளார்.

முள் மரத்தை இளமையிலேயே வெட்டு. முற்றினால் வெட்டுகிறவரின் கையைப் பதம் பார்க்கும் என்பது இக்குறளின் பொருள். சினிமாப் பேப்பர்கள், துப்பறியும் நாவல்கள், காம இச்சையைத் தூண்டும் கதைகள் போல்வன தவிர்க்கப்பட வேண்டும் வாசிக்கும் பழக்கம் ஒருவனைப் பூரணமாக்கும். தீய ஒழுக்கத்தைக் கொண்டு வரும் படைப்புகள் தவிர்ப்பது மேல். நல்ல சஞ்சிகைகள், புத்தகங்கள், சமயநால்கள் போன்ற சமுதாய நலம் அளிக்கும் வெளியீடுகளை நாம் தேடிப்படிக்கப் பழக வேண்டும். எனவே பெண் என்ற நோக்கிலும் பெற்றவள் என்ற பொறுப்பிலும் தாய்மார்கள் ஜாக்கிரதையாகத் தம் பிள்ளைகளை வளர்த்து சமூக நலம் பேண வேண்டும். தாயென்று வந்து விட்டால் தன் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்தல் மேலான கைங்கரியமாம்.

பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்து விட்டால் - மிகப்

பீழை மீருக்குதடி தங்கமே தங்கம்

பண்ணொன்று வேய்ஸ்குழலில் ஊதிவந்திட்டான் - அதைப்

பற்றி மறக்குதல்லை பஞ்சையுள்ளமே

பாரதி பாடல் கண்ணன் என் காதலன்.

சைவசமயத்துவ நடைமுறைகளின் விஞ்ஞான நோக்கு

தெல்லியூர், சைவப்புலவர் சித்தாந்த பண்டிதர்
டாக்டர். வெற்றிவேல் சக்திவேல் அவர்கள்

பழமைக்கு பழமையாகவும் புதுமைக்கு புதுமையாகவும் சைவசமயம் திகழ்கின்றது என்பதை மறக்கவோ, மறைக்கவோ, மறுக்கவோ இயலாது. காலங்காலமாக பாதுகாத்து பேணி போற்றி வந்த சைவப்பண்பாட்டு நடைமுறைகள் சைவக்கிரியைகள், சைவச்சமயச் சடங்குகள் தத்துவங்கள் ஆகியவற்றில் ஆழந்த விஞ்ஞான உண்மைகள் பொதிந்து காணப்படுவதை ஆய்வுகள் மூலம் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. இந்த வகையிலே சைவப் பண்பாட்டு மரபிலே உட்பொதிந்து காணப்படுகின்ற மருத்துவ விஞ்ஞான அறிவியல் சிந்தனைகளை ஆராய்வது காலத்தின் தேவையாக அமைகின்றது.

“விஞ்ஞானம் அல்லாத சமயம் - குருடு

சமயம் இல்லாத விஞ்ஞானம் - முடம்”

- ஜன்ஸ்டின்

என பிரபல விஞ்ஞானி ஜன்ஸ்டின் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வகையிலே ஒரு ஆத்மீக துறையில் உள்ளவன் விஞ்ஞான சிந்தனையை கொண்டவராகவோ அல்லது ஒரு விஞ்ஞான துறையில் உள்ளவன் ஆன்மீக ரீதியான சிந்தனைகளை கொண்டவராகவோ இருப்பது சாதாரணமானது. ஆன்மீக நிலை மூலம் சிதறுகின்ற மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஆய்வு சிந்தனையை ஓர் இலக்கின் மேல் குவிவடையச் செய்து பெறப்பட்ட முடிவுகளின் விளைவே விஞ்ஞானமாகும். பண்டைய இந்து அறிவியல் விஞ்ஞானிகளான சித்தர்கள், ஞானிகள் என்போர் மனித குலத்தின் வாழ்வுக்காக உழைத்தார்கள். ஆதலால் இயற்கைப் பொருளை கணப்பொழுதில் நாசமாக்கக் கூடிய தீய சக்திகளை கண்டுபிடிக்கவில்லை. மனிதகுலம் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கான வழிகளிலே கருத்தைச் செலுத்தினார்கள் வெற்றியும் கண்டார்கள்.

“நம் பினார் கெடுவதில்லை நான் குமறை தீர்ப்பு” என்று பாரதியார் கூறுவதற்கிணங்க ஆத்மிகத்திற்கு நம்பிக்கை அடிப்படையாக அமைகின்றது. விஞ்ஞானமும் தர்க்க ரீதியில் அமைந்த எண்ணங்களின் முடிவைத்தான் கருதுகோளாக (HYPOTHESIS) வைத்து தனது ஆய்வை ஆரம்பிக்கின்றது. அடிப்படையில் பார்க்கும் போது விஞ்ஞானமாயினும் சமயமாயினும் நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குவதைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

“அனுவில் அனுவினை முதிப்பிரானை

அனுவில் அனுவினை ஆயிரஸ் கூறிட்டு

அனுவில் அனுவினை அனுக வல்லார்க்கட்கு

அனுவில் அனுவை அனுகவுமாமே” (திருமந்திரம் 1971)

“மேவீய சீவன் வடிவது சொல்லிடல்

கோவின் மயிரான்று நாறுடன் கூறிட்டு

மேவீய கூறது முயிரமாயினால்

ஆவீயின் கூறு நாறாயிரத்தொன்றாமே” (திருமந்திரம் 2317)

அனு, அனுபகுப்பு, அனுபருமன் உயிர்அனு ஆகியன பற்றிய கருத்துக்களை சிவசக்தி தத்துவங்களோடு இணைத்து திருமந்திரம் கூறும் கருத்துக்கள் நவீன விஞ்ஞான

அனுக் கொள்கையுடன் பொருந்தி இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

யாகம், ஹோமங்களில் பயன்படுத்தப்படும் தொற்றுநீக்கி மூலிகைப் பொருட்கள் வளியைத் தாய்மையடையச் செய்வதுடன் வளியில் கிருமித் தாக்கத்தையும் விடவாயுக்களையும் குறைக்கின்றன. ஒரு சில ஒலிவெடிவங்களுக்கிடையே வேத கோஷங்களை எழுப்பும் பொழுது நெருப்பை உண்டாக்கும் போதும் வளிமண்டலம் சுத்தமடைவதுடன் ஒலி மெல்லிய படிவத்தில் தோற்றுவிப்பதோடு, பிராண்வாயுவையும் மீன்ப்பெற உதவுதாக ‘பரிரொட்ன்’ என்ற அமெரிக்க விஞ்ஞானி தமது ஆய்வில் குறிப்பிடுகின்றார்.

உணவு உண்ணும் முன்னர் காகம், பசு, பூனை, நாய் முதலியவற்றிற்கு வழங்கும் நடைமுறையானது சமய ரீதியில் அன்புனர்வை வெளிப்படுத்தும் உயிரை நேசிக்கும் முறைமையை புலப்படுத்துவதாக இருப்பினும், மருத்துவ ரீதியில் பார்க்கும் போது தற்செயலாக உணவில் உணவு நஞ்சடைல் (Food Poisoning) ஏற்பட்டிருப்பின் அதிலிருந்து பாதுகாக்கும் ஆரம்ப சுகாதார தடுப்பு முறையாக (Primary Prevention) கொள்ளலாம்.

இந்து விழாக்களில் வாழையைக்கட்டுவது வழக்கம். இது அக்காலத்தில் பாம்பு போன்ற விடஜந்துகள் கடிக்கும் போது வாழைத்தண்டுச் சாற்றை விடமுறிவாக கொடுப்பதற்கு பயன்பட்டது. தீபாவளி, கார்த்திகை விளக்கீடு ஆகிய விழாக்கள் மாரி காலத்தில் வருகின்றன. மாரிக்காலத்தில் விடஜந்துகள் பாம்பு, நூள்ம்பு போன்றன நடமாடுவது அதிகம். விளக்குகளை ஏற்றுவதும் பண்டிகை காலங்களில் பற்றைகளை துப்பரவு செய்வதனால் இவற்றின் தாக்கத்தைக் குறைக்கும் ஆரம்ப நிலை சுகாதார தடுப்பாக (Primary Prevention) இவ்விழாக்கள் அமைகின்றன.

இந்த வகையிலே சிறப்புமிகு விஞ்ஞான கருத்துக்களை தன்னகத்தே கொண்டு மினிரும் சமயமாக சைவசமயம் காணப்படுகின்றது என்பதை ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

வேதாந்தமும் வேதாங்கமும்

1. வேதாந்தம் என்பது வேதத்தின் முடிவு அல்லது சாரம் ஆகும்.
 - I. வேதாந்தம் உபநிடதங்கள் உபநிடதங்கள் 108 உள்ளன.
 - II. வேதாங்கம் என்பது வேதத்தின் பிரிவுகள் ஆகும் வேதாங்கம் 6 பகுதிகள் அலை: கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தம், சிட்சை, ஜோதிஷம்
- * * *
2. தென்னாட்டிலிருந்து வடநாடு சென்று சைவசமயத்தைப் பரப்பிய மகான்களில் முக்கியமானவர்கள் இருவர்.
ஓருவர் ஆதிசங்கர், மற்றவர் குமரகுருகரசுவாமிகள்
- * * *
3. சிவன் கோயில்களில் உற்சவ மூர்த்தியாக உள்ள ஒரு வடிவம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி கீரிமலை, திருக்கேதீஸ்வரம் போன்ற தலங்களில் நேரில் இந்த மூர்த்தியைப் பார்க்கலாம். சிவபெருமானுக்கும் அம்பிகைக்கும் நடுவில் பாலமுருகன் உள்ள வடிவம் தான்சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

இறைவகைப் பற்றிய உண்மை

முனிவர் உத்தாலக ஆறாணி என்பவர் தம்முடைய மகன் ஸ்வேத கேதுவுக்கு, பிரம்மம் என்பது பற்றி பல அறிவுரைகளைப் போதிக்க விரும்பினார். அதற்கு ஓர் எளிய திட்டம் தீட்டினார். அருகிருந்த ஒரு பெரிய ஆஸ்மரத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதிலிருந்து நன்கு பழுத்த ஒரு பழுத்தை எடுத்துத் தரும்படி கூறினார். அங்ஙனமே அவன் பவளம் போல சிவந்திருந்த ஒரு பழுத்தை எடுத்து வந்ததும் அவர் “அன்பின் குழந்தாய் அதனை இரண்டாகப் பிளந்து விடு” எனப் பணித்தார். இதோ தந்தையே இதை இரண்டாகப் பிளந்திருக்கிறேன். “அதில் நீ என்ன காண்கிறாய்?” இதற்குள் பொதிந்திருக்கும் சின்னஞ்சிறு விதைகளைத்தான் காண்கிறேன். வேறு இதில் என்ன இருக்க முடியும்.

சரி அதிலிருந்து ஒரு சிறிய விதையை வெளியே எடுத்து அதையும் இரண்டாக உடை பார்க்கலாம். சரி இதோ இருக்கிறது இந்த விதையையும் இரண்டாக்கி விட்டேன். “இதனுள் என்ன பார்க்கிறாய்? ஏன் இதனுள் ஒன்றுமில்லையோ?” ஆ..... அன்பு மகனே.... இவ்வளவு பெரிய மரம் உள்ளே ஒன்றும் இல்லாத விதையில் முளைத்து எழ முடியுமா? அதனுள் பொதிந்திருக்கும் கண்களுக்குப் புலனாகாத நுண்ணிய பொருளை உண்ணால் காண இயலவில்லை. அந்த நுணுக்கமான பொருள் தான் முளைத்தெழுந்து பெரிய மரமாகிறது.

அதுதான் பேராற்றல் மிகுந்த எங்கும் எப்பொருளிலும் நிலவி இருக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆன்மா. எனவே ஆழ்ந்து சிந்தித்து நம்பிக்கை கொள். மகனே அத்தகைய ஆன்மா தான் உலகில் பரவி இருக்கும் அடிப்படை வேராக இருக்கின்றது. சுவேதகேது இதனை நீ புரிந்துகொள் என்று கூறினார். உத்தாலகர் இது சற்று விந்தையாகத் தான் இருக்கிறது. தந்தையே தங்களது கூற்றை நான் எளிதாகத் தெரிந்து கொண்டாலும் இந்த உலகத்தில் அதை அப்படி உணர்ந்தறிவது என்று ஸ்வேதகேது கேட்டான். அதற்கு உத்தாலகர் சரி நீ ஒரு காரியம் செய். நீ தூங்கப் போகும் முன்பு ஒரு கிண்ணத்தில் தண்ணீர் விட்டு அதில் சில உப்புக்களைப் போட்டுவை. காலையில் விழித்தெழுந்ததும் அதை என்னிடம் எடுத்து வா என்றார்.

பணிவு மிக்க அவன் தந்தையார் பணித்த வண்ணமே செய்து வைத்து மறுநாள் காலையே அதை அவரிடம் எடுத்து வந்து கொடுத்தான். உடனே நீ இதனுள் இட்ட உப்புக் கற்களை வெளியே எடுத்துவிடு என்றார். உத்தாலகர் தந்தையின் சொற்கள் ஸ்வேதகேதுவிற்குச் சற்று எரிச்சலை ஊட்டியது.

அப்பா நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? அதிலிருக்கும் உப்பை எப்படி தனித்து வெளியே எடுக்க முடியும் என்று கேட்டான்.

ஓ அப்படியா? சரி இந்த நீரை மேற்பாகத்தில் சற்று எடுத்துச் சுவைத்துப் பார் எப்படி இருக்கிறது? உப்புக் கரிக்கிறது அது அப்படித்தானே இருக்க வேண்டும்?

“கிண்ணத்தின் நடுப் பாகத்தை எடுத்துச் சுவைத்துப் பார்” அதே போல கிண்ணத்தில் உள்ள நீரின் அடிப்பாகத்தைச் சுவைத்துக் கூறு.

என்ன வேடிக்கை எல்லாப் பாகத்திலும் உப்புக் கரிக்கத்ததான் இருக்கும். எப்படி இருப்பது தான் அதன் இயல்பு. அருமை மகனே..... உப்பு இந்தக் கிண்ண நீரில் எந்தப் பாகத்திலும் பரவி விட்டிருப்பது போல எல்லா இடத்திலும் எல்லாப் பொருளிலும் நிலவி இருப்பதாக நான் விளக்கிய கடவுளும் அங்ஙனமே பரந்து இருக்கின்றது என்பதனை நீ நன்கு தெரிந்து கொள். அது தான் மிக நுண்ணிய கண்களுக்குப் புலனாகாத ஆத்மா என்பதைப் புரிந்து கொள் சுவேதகேது என்றார் உத்தாலகர். அருமைத் தந்தையே தாங்கள் எப்படி இதை எல்லாம் கூறமுடிகிறது. அது மிக எளிதாகவும் தெரிகிறது ஆனாலும் புரிந்து கொள்ள கடினமாகவும் இருக்கிறது என்று கேட்டான் சுவேதகேது.

அடுத்தபடியாக இப்போது எப்படி ஆத்மாவை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முயலவேண்டும் என்பதைப் பற்றிக் கூறுகின்றேன். கூர்ந்து கொள். ஒருவனின் கண்களைக் கட்டி அவனுடைய இருப்பிடத்தில் இருந்து நெடுஞ்செழலைவிற்கு அவன் அறியாத ஓர் கானகத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதாக வைத்துக்கொள். அங்கு சேர்ந்ததும் அவன் என்ன செய்வான் மறுபடியும் அவனது வீட்டுக்கு வந்து சேர அவன் வழி கண்டுபிடிக்கத்தான் முயலுவான். அங்கு நம்மிடமிருந்து விடுபட்டவுடன் முதலில் அவன் தன் கண்களில் கட்டியிருந்த துணிகளை அகற்ற முயல்வான். பின்னர் தான் எங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டானோ அந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரிந்து வினவுவான். அடுத்து அடுத்து ஒவ்வொரு கிராமமாக அவன் அங்ஙனம் வழி கேட்டுக் கொண்டு போய்க்கொண்டே இருப்பான். இறுதியாக அவனை நேர்ப்பாதையில் வழிகாட்டி அழைத்துச் செல்லக் கூடிய ஒருவரை அவன் சந்திப்பான். பிறகு அவன் தன் வீட்டை அடைவது அவனுக்கு மிக எளிதாகி விடுமல்லவா?

இது போன்றே தான் வழிதவறி கானகம் போன்ற கரிய இருள் போன்ற உலகில் உழலும் நாமும் எங்கிருந்து வழிதப்பி வந்தோமோ அந்த ஆண்மீக மாளிகையைக் கண்டு பிடித்து உய்யும் வகையை உணர வேண்டும். ஆண்மா ஒன்றுதான் நிலையானது. அது காட்டும் பாதையில் தான் நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அடியும் எடுத்து வைக்க வேண்டும். இதை நீ புரிந்து கொள் சுவேதகேது என்றார்.

நன்றி: இறைதாதன்

தொகுப்பு: செல்வி கி. கவர்ணா

மானிப்பாய்.

அருணகிரிநாதர் அருளிய கந்தர் அநுபூதி

அருட்கவீ சி. வீநாசீத்தம்பிப் புலவர்

வானோங்கு கானகத்திலே ஏராளமான தபோதனர் வந்து கூடினர். அது ஒரு மகாநாடு ஆகிவிட்டது. அதற்கு வேதவியாசர் தலைமை வகித்தார். பலியுகத்தைப்பற்றி உரையாடினர். கலியுகத்தில் அதர்மம் தலைவரித்தாடுமே. இதன் கொடுமையை யாம் எப்படிச்சமாளிப்பது என்று எங்கின். அத்தருணம் வியாசர் கூறுகிறார்.

(நிலை) முனிவர்களே அஞ்சக் கீத்தி ஒன்றுதான் கலியுக பாவங்களைப் போக்க வல்லது என்றனர். இவ்வாக்கைக் கேட்டு முனிவர்கள் சாந்தியுற்றனர்.

அதாவது கந்தப்பெருமானுடைய கீத்தி ஒன்றுதான் கலியுக பாவங்களைப் போக்க வல்லது என்றனர். இவ்வாக்கைக் கேட்டு முனிவர்கள் சாந்தியுற்றனர்.

எனவே நாம் சாந்திபெற வேண்டுமானால் கந்தன் கீத்தியைப் படித்து உய்த்துணர்ந்து வாழ்ந்தால் எமக்கு எவ்விததுண்பமும் வராது. இந்த நோக்கில் சிறியேன், அருணகிரிஅப்பா, அருளிய உயர்ந்த சொத்துக்களில் ஒரு பகுதியாகிய கந்தர் அநுபூதி பாடல்களைப் பொருளுணர்ந்து பாடுவதற்காக இயன்றவரை கந்தன் திருவருள் கொண்டு பொழிப்புரையுடன் பாடல்களை எழுதுவதற்கு முயல்கிறேன்.

அருணகிரிநாதர் கிளியாக இருந்து பாடியது கந்தர் அநுபூதி. அநுபூதி என்றால் அநுபவம்;- தொடர்புடூத்துவது என்றும் பொருள் உண்டு. கந்தனிடத்தில் தான் கண்ட அநுபவத்தைச் சொல்லி ஆன்மாக்களைக் கந்தனோடு தொடர்புடூத்துவது கந்தர் அநுபூதி.

“கந்தர் அநுபூதி பெற்றுக் கந்தர் அநுபூதி சொன்ன

எந்தை அருள்நாடு இருக்கும் நாள் எந்நாளே”

என்று மகான் தாயுமானவர் பாடுகிறார். அவ்வளவு உன்னதமானது கந்தர் அநுபூதி.

அநுபூதியைப் பாடுவதற்குத் திருவருள் துணை வேண்டும் அதுவே காப்பாக அமையவேண்டும். எனவே கந்தனுக்கு முத்தவரை முதலில் நினைக்கிறார் சவாமிகள்.

காப்பு

நெஞ்சக் கணகல்லு நெகிழ்ந்துருகத்

தஞ்சத் தருள்சன் முகனுக்கு இயல்ஸே

செஞ்சொற் புனைமாலை சிறந்திடவே

பஞ்சக்கர வானை பதும்பணிவாம்.

முருகனுக்கு அணிவதற்கு ஒரு சிறந்த மாலை ஆட்டா ஆசைப்படுகிறார் அருணகிரிநாதர். மாலை சிறப்பாக அமையவேண்டுமானால் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு-அணி என்னும் அம்சங்கள் மாலையில் இடம்பெற வேண்டும். ஆகையால் பஞ்சக(ஜந்து) கர யானையை அழைக்கிறார். தஞ்சம் அடைவாரை அணைப்பவன் கந்தன். தஞ்சம் அடைவாரின் நெஞ்சாகிய கல்லு நெகிழி வேண்டும்-பின்பு நெஞ்ச உருகவேண்டும். அத்தகைய நிலையைத் தருகின்ற பாடலைப்பாடுவதற்குக் கணேசப் பெருமானே உனது பாதம் பணிகின்றேன் என்று வேண்டுகிறார்.

கந்தர் அநுபூதியின் பயன்-படிப்பவரின் நெஞ்சாகிய கல் உருகவேண்டும், தஞ்சமென வருவார்க்குக் கந்தன் அருள்பவன். அவனுக்கு 51 அட்சரமாகிய பாடலால்

அமைந்த மாலையைச்கூட்ட வேண்டும். அது இலக்கண இலக்கியம் அமைந்த இயற்றமிழாக இருக்க வேண்டும். இவற்றுக்கெல்லாம் 5 கரப்பரம்பொருள் துணைபுரிய வேண்டும் என்பதற்காக அவரது பாதங்களைப் பணிகிறேன்-என்பது இப்பாடலின் பொழிப்பு.

பாடும்பணியே பணியாய் அருள்வாய்

கந்தர் அநூபுதி 51 பாடல்களால் அமைந்தது. இப்பாடல்கள் 51 அட்சரமாகிய வேதத்துவங்கள் முதலில் காப்பிலே “அப்பா முருகா உன்னைப் பாடுவதற்கு என் அண்ணாகிய கணபதியை நினைக்கிறேன்” என்று தொடங்கினார்.

பின்பு-யானையின் சகோதரனே, எனக்கு ஒரு விசேடமான வேலை (பணி) தரவேண்டும். அந்தப்பணி உன்னைப்பாடும் பணி; உனது திருவாசலில் வந்தவுடன் காணப்படும் மயில்வேல் சேவல் இவற்றைப் பாடிவிட்டால் உன்னைப்பாடியதற்கு சரி. ஆகையால்

ஆடும்பரி வேல் அணிசேவல் எனப்
பாடும்பணியே பணியா அருள்வாய்

என ஆழம்பிக்கிறார்

மயில் ஓங்கார வடிவம்; “ஆனதனிமந்ர ரூபநிலை கொண்டது ஆடும்மயில் என்பதற்கிறேனே” என்று திருப்புகழில் குறிப்பிட்ட அருணகிரிஜயன், ஒம் என்ற வடிவுடைய மயிலை முதலில் நினைக்கிறார். ஆ என்பது அகரமாகவும் டு என்பதில் உள்ளது (டு+உ) உகரமாகவும் ம் என்பது மகரமாகவும் அமைத்து ஒம் என்ற தத்துவம் ததுவும்ப ஆடும் என்று தொடங்குகிறார்-பரி என்பது மயிலைக் குறிக்கின்றது-இந்த ஓங்கார மானமயில்-விந்து; சேவல்-நாதம், வேல்-ஞானம் (கலை) எனவே தான் நாதவிந்து கலாதீ நமோ நமோ என்று திருப்புகழ் பாடினார்-இவ்வித சொருபம் முன்றையும் பாடினால் முருகனைப் பாடியதற்குச் சரி என்பது அருணகிரிநாதர் முடிவுகட்டினார்.

பரம்பொருளே முருகா, நீ தேடுங்கஜமாமுகனைச் செருவில் சாடும் தனியானை சகோதரன்-அந்தக் கஜமுகனும் ஆனைமுகத்தான். உன்னைண்ணும் ஆனை முகத்தான். கஜமுகன் எங்கே நல்லவர்களுண்டே அவர்களைத் தேடி அழித்தவன். கணபதியாகிய யானையோ, எங்கே தீயவருண்டோ அவர்களை இடர்கொடுத்து காப்பவன். அவன் சாதாரண யானை அன்று அவன் தனியானை, மந்தயானைகளுக்கு யானைப்பாகன் பாசம் அங்குசம் வைத்திருப்பான். இந்தத்தனி யானைமுகவன் தன்னிடத்திலேயே பாசம் அங்குசம் வைத்திருக்கிறார் ஆகையால் அவர் ஒப்பற்ற தனியானையானார்.

அவருடைய சகோதரனே உன்னைப்பாடும் பணியை எனக்குத்தர வேண்டும். பாடுதற்கு மிக முக்கியமான முருகனின் சொத்துக்குள் மூன்று-அவை மயில்வேல், சேவல்; அவற்றை முதலாகக் கொண்டு பாடுவதற்குக் கருணை செய்வாய் பெருமானே-என்று முதற் பாட்டில் வேண்டுகிறார் அருணகிரி சுவாமிகள்.

ஆடும்பரிவேல் அணிசேவலென்

பாடும்பணியே பணியாய் அருள்வாய்

தேடும்கஜமா முகனைச் செருவில்

சாடும் தனியானை சகோதரனே.

(1ம் பாடல்)

(செரு-யுத்தம்)

“நான் மகிழ்ந்துபாடி, அறவா நீ ஆடும்போதுன்

அடியின்கீழ் இருக்கவரம் கேட்கிறார் பாட்டுக்கள்

மனத்திலுதித்து வாக்கால் வெளிவருவன் அதனால்

திருஞானசம்பந்தர் வாயிலும் மனத்தும் மருவிநின் றகலா

மாண்பினார் - என்றார் பாட்டுப்பிரியன் பரம்பொருள்.”

- தொடரும்

அதிதிக்கு உணவிருதல்

ஒருவன், தான் உண்பதற்கு முன்பாக பிட்சுக்கள் வந்தால் அவர்களுக்கு உணவளித்துப் பிறகு உண்ண வேண்டும்.

பிட்சுக்கள் ஆறு வகையினர். சந்யாசி, பிரம்மச்சாரி, கல்வி கற்பவன், தாய் தந்தையினரைக் கவனித்துப் பராமரிப்பவன், வழிப்போக்கன் ஒருவித முன்னேற்றமும் அடைய முடியாத ஏழை.

சந்யாசிகளுக்குப் பிட்சை செய்விப்பது திருமாலையே திருப்தி செய்விப்பதாகிறது. அவருடைய திருப்தியால் மூன்று உலகமும் திருப்தியடைகிறது.

முன்பே பார்க்காதவரும் முன்பே அறிவிக்காமல் எதேச்சையாக வருபவரும் அதிதி என்று வழங்கப்படுவர். அவரை ஸ்ரவ தேவர்களாய்ப் பாவித்து, வரவேற்று, அமரச் செய்து, கால்களை அலம்பிவிட்டு சிரத்தையுடன் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும். அவரிடம் அன்பாய்ச் பேச வேண்டும். உணவு உண்டு விடைபெற்றுச் செல்லும்போது, கொஞ்ச தூரம் அவர் கூடவே பின்னால் சென்று உபசாரமொழி கூற வேண்டும்.

அதிதியாக வருபவர் எவரையும் அவருடைய குலம், கோத்திரம், ஒழுக்கம், கல்வி, அறிவு, ஆகிய ஒன்றையும் கேட்கக் கூடாது.

இரவு வேளையில் அதிதி வந்தால் கவனித்துடன், சக்திக்குத் தக்கவாறு, பக்தியுடன் அவரைப் பூசித்து, உணவளிக்க வேண்டும். பகலில் அதிதியை அலட்சியம் செய்தால் ஏற்படும் பாவம் எட்டு மடங்காக உயருகிறது. அவரை இரவில் அலட்சியமாக நடத்தும் போது அதிதியை உபசரிப்பதால் பிரும்மா, மரீசி முதலானோர், இந்திரன், அக்னி, வாயுகணம், குரியன் முதலிய தேவர்களைப் பூசித்த பேறை அடைகிறார்கள்.

அதிதிக்கு அன்னமளித்து உபசரிக்கச் சக்தியற்றவர் இரவில் அவர் படுப்பதற்குப் பாய், உட்கார இடம், குடிக்கத் தண்ணீர் ஆகியவற்றை அளித்து அன்பான வர்த்தை சொல்லி உபசரித்தால் போதும்

வீட்டுக்கு வந்த அதிதியை அலட்சியம் செய்து விட்டு, ஆயிரம் ஸமித்துக்கட்டுகளாலும், நூற்றுக்கணக்கான நெய்க்குடங்களாலும் ஹோமம் செய்தாலும் பயனில்லை. களைப்படுடன் வந்த அதிதியைப் பூசிப்பவன், போற்றுபவன் ஒரு காளையுடன் நாறு பசு மாடுகளைத் தானம் செய்த பல்லன் அடைகிறான்.

நன்றி: இந்துமத ஆசார அனுட்டானங்கள்

திருமலை தந்த பண்டிதர் வடிவேல் மாஸ்ரார்



சமுத்தில் பாடல் பெற்ற இரு தலங்களில் ஒன்றாக விளங்குவது கோணேஸ்வரம். “தாயினும் நல்ல தலைவர்” என்று கோணேஸ்வரப் பெருமானை நாம் அல்லும் பகலும் போற்றுகிறோம். இப்பகுதியின் இனிய வளங்களை “கோயிலும் சுனையும் கடவுடன் குழந்த கோணமாலை”என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருகோணமலையில் தமிழ்த் தாய் பெற்ற ஞானச் செல்வராக விளங்கியவர் வடிவேல் ஜயா அவர்கள். நடையிலே ஒழுங்கு, உடையிலே ஒழுங்கு, பேச்சிலே ஒழுங்கு, நினைப்பிலே ஒழுங்கு யாவையும் சரிவரப் பெற்றவர் ஜயா அவர்கள். அத்துடன் ஸ்ரீ கோணேஸ்வரா இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக கடமை புரிந்து ஒய்வு பெற்றவர். தாம் வாழ்ந்த காலத்திலே கல்வியிலும் கற்பித்தலிலும் நால்கள் எழுதுவதிலும் பிரசங்கம் செய்வதிலும் தன்னிரகற்று விளங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப் பெரியாருடைய கட்டுரைகள் பல ஆணித்தரமானவை. எமது நாட்டுத் தினசரிகளில் அவை காலத்துக்குக் காலம் வெளி வந்ததை யாவரும் அறிவர்.

**“எவ்வழி நல்லவர் யூடவர்
எவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே”**

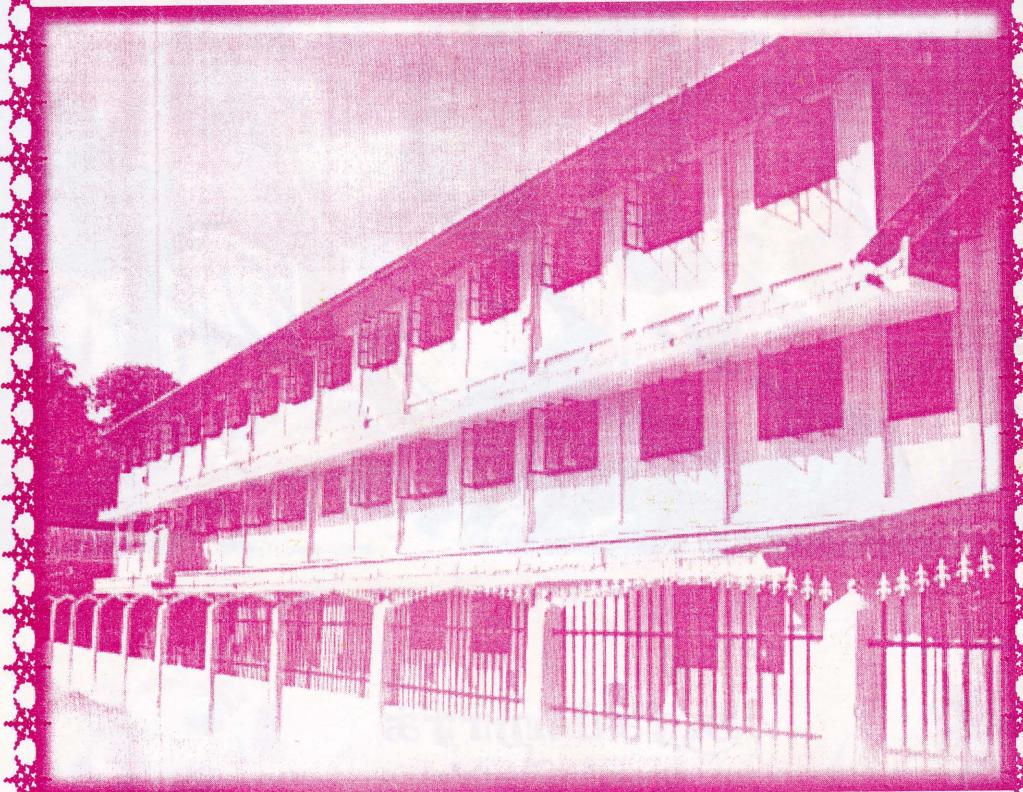
என்பது சங்கப்பாடல். இதனைப் பெய்ப்பிக்கின்ற ஒரு சிலராவது நம்மத்தியில் தோன்றுவதால் தான் உலகம் நிலைபெற்று பெரும் புகழ் அடைகிறது.

பண்டிதர் வடிவேல் ஜயா அவர்களின் மறைவு ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கும் சிறப்பாக திருகோணமலை தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். என்ன செய்வோம் இறைவன் கட்டளையை ஏவராலும் மீற முடியாது தானே. அந்த உண்மையை உள்ளத்தில் தேக்கி ஆற்றல் அடைவோம். அன்னாரின் ஆத்மா சுவர்க்க லோகத்தில் பண்டிதர்கள், புலவர்கள் மத்தியில் உலா வந்து கொண்டிருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. ஆகவே துயரைத் தாங்குவோம். அமரரைப் போற்றுவோம். அவரை அறிந்த அனைவரையும் தேற்றுவோம் என்று கூறி அமைகின்றேன்.

கலாந்தி செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி
மாணிக்கம் பாக்கியம்
நினைவு மண்டபம்.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி
மாணிக்கம் பாக்கியம்



இந்துப் பாரம்பரியத்துடன் இயங்கும்
கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு
கொடை வள்ளல் திரு.மா.சுப்ரமணியம்
தன் தாய் தந்தையர் ஞாபகமாக
கட்டிக் கொடுத்த முன்று மாடி மண்டபம்
10-11-2004 திறந்து வைக்கப்பட்டது.

வியாசரன் மகாபாரதம்
எழுதும் பிள்ளையார்



சூரசம்ஹாரக்
காட்சிகள்

